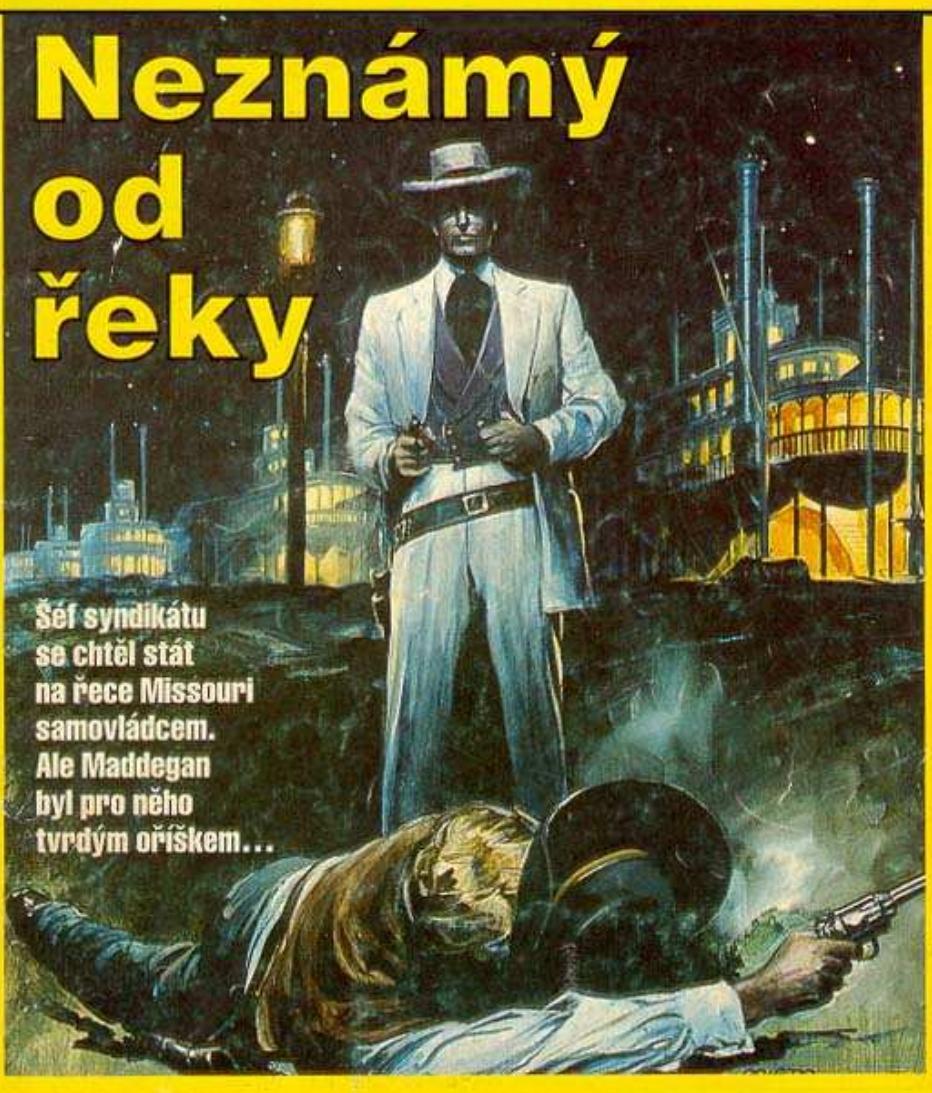
Kč 14,40 / Sv. 037

MOBA®

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Neznámý od řeky

Šéf syndikátu se chtěl stát na řece Missouri samovládcem. Ale Maddegan byl pro něho tvrdým oříškem…

MOBA

G.F. UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Neznámý

od řeky

Prvních třináct kol proběhlo dost vyrovnaně.

Žádný z boxerů nezaznamenal zvláštní převahu.

Ale byl to veliký souboj. V tom se všichni diváci shodli. Tady u řeky spolu zápasili skutečně ti nejlepší zápasníci, jaké bylo možné mezi východním pobřežím a Mississippi sehnat.

Souboj neprobíhal podle pravidel Queensberryho, ta byla ustanovena až později. Tady se ještě bojovalo holými pěstmi.

A každé kolo končilo teprve porážkou jednoho ze soupeřů. Když poražený nastoupil k dalšímu kolu, souboj pokračoval. Ken Maddegan šel zatím k zemi šestkrát. Jeho soupeř Rude Stonebreaker se odporoučel na prkna velkého voru, zakotveného mezi dvěma moly, sedmkrát.

Břeh, obě mola a pár lodí, které kotvily na řece, byly plné diváků. Celý ten zápas byla ohromná podívaná, přímo slavnost. A Maddegan padl teď na zem posedmé.

Jak to dopadne?

Tak se ptaly spousty diváků ne pouze ze zvědavosti nebo ze sympatie k jednomu či druhému zápasníkovi. Kdepak, pro mnohé z diváků byla ve hře spousta peněz.

Protože sázky byly vysoké.

Vsadil i zápasník Ken Maddegan, a protože to byl čestný člověk, vsadil na své vlastní vítězství. Bylo by jednodušší vsadit na vítězství svého protivníka a po několika kolech předstírat neschopnost nastoupit dál do boje.

Vloženou částku by tak zdvojnásobil, protože sázky byly uzavřeny v poměru jedna ku jedné.

Jenže to nebyl Maddeganův styl.

Věděl, že stovky lidí vsadily na jeho vítězství všechny své peníze.

A on nebyl člověk, který důvěru oplácel zradou. Ne, čestnost a hrdost si uchoval. A proto tedy vsadil na vlastní vítězství. Vsadil veškeré úspory ze všech dřívějších zápasů. Doposud pokaždé vyhrál a vklad pokaždé zdvojnásobil.

Pro něj bylo ve hře jedenáct tisíc dolarů.

Pokud vyhraje, bude mít dvaadvacet tisíc dolarů – a pokud prohraje, ocitne se na samém začátku, a pak byly všechny ty roky k ničemu.

Jeho dva společníci ho posadili na lavičku. Pustili se do masáže a snažili se ho během minuty, kterou měli k dispozici, opět připravit k souboji.

Shorty mu křikl do ucha: „Hej, Kene, slyšíš mě? Už jsi zase při smyslech?“

Přikývl a slyšel, jak Shorty tiše pokračoval: „Musíš mu pravačkou odlákat levou ruku a potom naplno vyjet levačkou! Natoč se přitom, abys do úderů mohl dát celou váhu. Rozuměl jsi?“

Ken Maddegan přikývl.

Všechno si mezitím docela jasně uvědomoval. Už překousl porážku a věděl, že bolest způsobenou údery Ruda Stonebreakera ucítí až později. Utržil pár pěkných ran.

Musel vstát.

Protože začalo patnácté kolo. Diváci řvali a povykovali. Dav se choval jako pominutý.

Pomalu se natočil a čekal na útok Ruda Stonebreakera.

Stonebreaker kolem něj kroužil a rytmicky přitom pohyboval pěstmi, jako by to byly písty lokomotivy.

Stonebreaker byl větší a těžší než Maddegan. Vážil jistě sto dvacet kilogramů. Hlavu měl oholenou a jeho kulatá tvář nabyla díky mongolskému knírku, který mu visel až přes koutky úst, asiatského výrazu.

Ale původem to byl Němec. Jeho předkové se v Německu jmenovali Steinbrecherové.

Byl tvrdý a neznal soucit. Přesto ovšem zápasil naprosto férově. Maddegan ve Stonebreakerových očích zahlédl absolutní víru ve vítězství.

Pak náhle Stonebreaker zaútočil. Jeho pěsti se jen mihly.

Jenže na to Maddegan čekal. Teď se mu podařilo to, co mu předtím radil Shorty. Odblokoval Stonebreakerovu levačku.

A když mu teď Stonebreaker chtěl zamířit do hlavy, na chvíli odkryl břicho. Maddegan pravačku odblokoval a ze všech sil zasadil ránu do nekryté partie. Natočil se přitom v bocích, nohama ovšem zůstal stát pevně na zemi. Do úderu vložil celých svých pětadevadesát kilogramů váhy.

Stonebreaker klesl na kolena a oběma rukama se opřel o prkna ringu. To znamenalo porážku. Patnácté kolo skončilo.

Zamířil na lavičku ke svým dvěma společníkům. „Vidíš," řekl Shorty, „tak to musíš dělat. Co jsem ti povídal?"

Maddegan se posadil a nechal se vytřít do sucha a omýt si obličej. Krvácel z několika tržných ran a odřenin. Ale nevnímal, co s ním dělali Shorty a Riley. Díval se na Ruda Stonebreakera na druhé straně a viděl, že i jeho už dostali na nohy. Začalo šestnácté kolo a teď kroužil kolem Stonebreakera on. Nesmí mu dopřát čas, aby se vzpamatoval. Na Stonebreakerovi bylo pořád ještě vidět, že trpí bolestí. Levou nohu měl téměř nepohyblivou. Zřejmě ho po té ráně do jater bolí celá levá polovina těla. Maddegan zaútočil. Vedl úder do Stonebreakerovy hlavy – a pak ho znova zasáhl do jater. Byla to téměř stejná rána jako předtím. Stonebreaker opět bolestivě zasténal.

Všechno se opakovalo.

„A teď ho máš," řekl Shorty a podal mu láhev. „Dáš si, Tygře?" Maddegan si vzal láhev a napil se. Ano, měl v ústech divnou pachuť.

Čaj, který má Shorty pokaždé přichystán v láhvi, ho vždycky příjemně osvěží. A zbaví ho i oné pachuti.

Dnes čaj chutnal poněkud nahořkle. Maddegan si dal ještě jeden doušek, aby zjistil, jestli je dnes skutečně víc hořký než jindy, nebo zda se mu to napoprvé jen zdálo.

Chtěl říci Shortymu, že čaj chutná nějak divně, protože i po druhém doušku mu ta neobvyklá hořkost zůstala v ústech, jenže to už začalo sedmnácté kolo.

Vstal a přiblížil se ke svému protivníkovi.

Stonebreaker vypadal teď mnohem unavenější a zbitější.

Maddegan se do něj opět pustil velice tvrdě. Připadal si jako řezník, jako člověk z doby kamenné. Protože soupeř už se téměř nebránil, jen se pokoušel udržet se co nejdéle na nohou, aby po přestávce mohl nastoupit do dalšího kola. Maddegan ho několikrát zasáhl do hlavy a pak do citlivých partií těla. Stonebreaker bolestně zabručel, zapotácel se a pak se těžce rozmáchl kolem sebe, pokoušel se odrážet údery, ale bylo to na něj přece jen moc.

Jenže teď se stalo něco s Maddeganem. Náhle pocítil únavu. Zachvátila mu ruce i nohy. Najednou se mu obtížně dýchalo. Pohyboval se jen velice pomalu.

Zatraceně, co se to se mnou děje? ptal se v duchu. Proč je mi najednou tak divně? Co je to? Co se to jen se mnou děje?

Už už se ho zmocňovala panika. Přinutil se ze všech sil, aby se rozhýbal a několikrát ještě Stonebreakera zasáhl. Jenže jeho rány ztratily sílu. Nebyly už drsné a tvrdé. Spíše to byly šťouchance. A náhle spatřil ve Stonebreakerově pohledu cosi jako náznak údivu. Pěsti jako by mu najednou vážily cent, už je nedokázal zvednout. Několikrát minul Stonebreakerovu hlavu, ačkoliv Stonebreaker se téměř nepohnul.

Co to se mnou je? pomyslel si Maddegan a náhle jako by se v něm cosi vzepřelo.

Stonebreaker se k němu přiblížil a rozpřáhl se – Maddegan se ráně nedokázal vyhnout. Viděl, jak se úder blíží, a protože se cítil jakoby ochromený, dostal plný zásah.

Nebyla to nijak zvlášť tvrdá rána, protože Stonebreakerovi chyběly síly. Normálně by Maddegan takovou ránu s úsměvem

odrazil. Jenže teď se svalil na zem.

Kolo skončilo.

Shorty a Riley ho museli zvednout a odtáhnout na lavičku.

„Co se s tebou děje?“ zeptal se Shorty. Přidržel mu u úst láhev s čajem. „Napij se! Ten tě snad osvěží! Je to určitě jen přechodná slabosti.“ Ale Maddegan nechtěl pít.

„Vychlastej si to sám,“ řekl udýchaně, „vychlastej si to svinstvo sám!“

Shorty rozzlobeně zaklel. Mezitím ovšem s Rileyem usilovně masírovali Maddegana. Promnuli mu svaly, omyli ho dobrou vodou z Ohia, kterou nabrali kbelíkem z řeky.

Riley dokonce vylil půl kbelíku Maddeganovi na hlavu. To ho poněkud probralo. Když začalo další kolo a on se sám zvedl, vypadal poněkud svěžeji.

Kroužil kolem Stonebreakera a několikrát ho zasáhl, bohužel ovšem ne dost tvrdě. Chyběly mu síly.

Tu dostal Stonebreakerovou pěstí do spánku.

Maddegan se svalil na zem.

Od té chvíle o sobě nevěděl.

Probuzení bylo náramně nepříjemné. Probíral se jako opilec, který se dostal pod kopyta spřežení koní nebo pod kola vozu. V ústech měl hořko, jako by polykal žluč.

A právě tato pachuť mu vrátila paměť.

Posadil se a několikrát si otřel obličej. Promnul si oči. Byla noc. Nad ním svítily hvězdy. Dále po proudu řeky, ještě za zátočinou, bylo vidět zářit světla města.

Maddegan pořád ještě ležel na voru, na němž utrpěl svou největší porážku.

Když si sedal, tiše zasténal.

Kdosi řekl: „Už se probral, takže ho nemusíme házet do řeky. Probral se.“

Podíval se nahoru a pak kolem sebe.

Ano, ve tmě zahlédl několik postav či stínů. Jenže nestály mezi ním a světly města, ne, za sebou měly temnou řeku.

„Co se děje?“ zeptal se chraptivě a sotva poznal svůj vlastní hlas. „Shorty, kde jsi? Rileyi?“

Nedostal odpověď ani od Shortyho, ani od Rileye a pochopil, že je na voru, na němž předtím zápasil se Stonebreakerem, zřejmě sám s cizími lidmi.

„Vstaň, boxere,“ řekl mu jakýsi hlas. „Shortyho a Rileye brzy uvidíš. Jdeme! Nebo tě máme nejprve hodit do vody, aby ses pořádně probral? Stačí říct. Chceš?“

Zavrčel a vrávoravě se postavil. Hlava se mu točila.

Dali mu trochu času, protože asi věděli, jak mu je.

Zakopl o pár věcí pohozených na podlaze voru. Byly to láhve, kamení a kusy dřeva, které každá řeka občas vyplaví na břeh.

Pochopil, že zklamaní diváci začali vor bombardovat vším, co na břehu našli.

A zjistil, že takříkajíc padl do rukou dvěma mužům. Dvou chlapů se nikdy nebál, a taky nebylo třeba, aby se jich bál. Jenže teď byl značně zřízený. Stačil by jeden jediný soupeř a bez problémů by ho dostal na lopatky.

Vystoupili z voru a šplhali po svažujícím se břehu. Dostali se nahoru na pěšinu.

„Jdeme,“ řekl jeden z mužů a strčil ho do ramene. „Jdeme, boxere. A nezkoušej žádné hlouposti! Nejsme sice profesionální zápasníci, ale teď bys proti nám neměl sebemenší šanci. Takže jdem!“

Poslechl.

Pohyb mu udělal dobře. Opět se mu rozproudila krev. Stonebreakerovy pěsti způsobily, že ho bolelo celé tělo. Jenže i Stonebreaker jistě cítí údery soupeřových pěstí. Při takových soubojích to tak bývá vždycky.

Na chvíli si vzpomněl na Stonebreakera, ale nepocítil přitom žádný vztek či zlobu. Stonebreaker se bil slušně. Nepoužil žádných sprostých triků.

Jestliže Stonebreaker vsadil na své vlastní vítězství, a to dělal každý profesionální zápasník, který byl alespoň trochu přesvědčen o

svých schopnostech, pak byl teď boháčem.

Maddegan si vzpomněl na oněch dvaadvacet tisíc dolarů, o které by mohl být bohatší, kdyby v tom zápase zvítězil.

Dvaadvacet tisíc dolarů!

Bože můj! Byla to pro něj nepředstavitelná částka!

Když si Ken Maddegan vzpomněl na prohrané peníze, teprve si pořádně uvědomil celý dosah své porážky. V duchu se ptal, co asi zamýšlejí ti dva muži, kteří ho strkají před sebou. Rozhodně to nebude nic dobrého. Kdepak, to určitě ne. Cítil totiž, že ti muži jsou odhodláni ke všemu. Občas ho před sebou strkali, jako by byl nějaký opilec, a ne slavný zápasník Ken Maddegan, kterému také občas říkají Tygr. Cítil, jak v něm roste zlobné odhodlání.

Zatraceně, copak je na tom opravdu tak špatně, že by si to s těmahle dvěma nemohl rozdat? Nepodařilo by se mu přece jen ty dva vyřídit, kdyby se na chvíli sebral a zase našel dřívější sílu?

Chůze jeho stav trochu zlepšila.

Kdyby s ním šli ještě kus, možná nějakých dvě stě, tři sta yardů, byl by na tom už natolik dobře, že by se mohl pokusit pustit se do nich.

V chladném nočním vzduchu měl stále jasnější hlavu. Ano, za chvíli budou jeho reflexy docela v pořádku.

Jenže pak došli k jakémusi stavení. Bylo docela blízko u řeky, a zřejmě šlo o loděnici. Byla to velká budova podobná stodole, v níž se vyráběly a opravovaly čluny.

Otevřela se malá boční dvířka.

Uvnitř se svítilo.

Když Ken Maddegan vešel, spatřil své dva společníky Shortyho a Rileye, na něž se až dosud mohl vždy spolehnout a které tak dobře platil z těžce vybojovaných peněz.

Nebyli na tom dobře. Přivázali je k podpěrným sloupům. Dva muži jim obnažili horní polovinu těla a šlehali je bičem.

Podívali se na Kena Maddegana.

„Tak co, už se trochu vzpamatoval?“ Zeptal se jeden z mužů.

Jeden z těch, kteří přivedli Maddegana, odvětil suše: „Po cestě byl na tom stále líp. Vsadím se, že už už přemýšlel, jak by nás s Batem dostal.“

Odmlčel se se zlým úsměvem na tváři. Jeho společník ovšem řekl: „To bych mu ukázal, že jsem kdysi také byl docela obstojným zápasníkem. Na něj bych ještě stačil. Protože teď by toho moc nedokázal.“

Odmlčeli se a všichni čtyři se na něj zadívali.

Ken Maddegan odtrhl pohled od Shortyho a Rileye a postupně se zadíval na všechny čtyři muže.

Nedokázal je nikam zařadit, ale předpokládal, že jsou to lidé od řeky, možná i voraři. A voraři jsou skutečně nejdrsnější muži.

Ken Maddegan už byl téměř přesvědčen, že má co do činění právě s takovými lidmi.

„Co to znamená?“ zeptal se.

Chvíli ještě trvalo ticho. Přitom pocítil, že jsou odhodláni ke všemu.

Nakonec jeden z nich řekl: „Jo, přejdeme k věci. Víš, vždycky jsme tě obdivovali. Viděli jsme tě párkrát zápasit a pokaždé jsme sázeli na tvé vítězství. Vždycky to tak vyšlo, že jsme byli nablízku, když jsi měl někde zápas. Zpočátku, když jsi ještě nebyl tak slavný, jsme na tebe sázeli i tehdy, když se uzavíraly sázky třeba i čtyři nebo dokonce pět ku jedné ve tvůj neprospěch. Vyhráli jsme spousty peněz. To, co jsme vložili, se nám čtyřnásobně i pětinásobně vrátilo. Pořád jsme tě obdivovali. I tentokrát. Jenže pak jsme viděli, jak jsi prohrál poté, co jsi se už téměř stal vítězem. Náš parťák se ovšem v těchhle věcech vyzná. Bat Mullen byl sám kdysi zápasníkem. Jo, ten se vyzná. A tak máme ohromnou nedůvěru.“

Po těch slovech se odmlčel.

Zato se teď ujal slova onen zavalitý Bat Mullen.

„Jenže to bychom do tebe neřekli,“ pokračoval, „že by ses nechal dobrovolně porazit. Ne, ne, tomu jsme prostě nevěřili. A přesto mi bylo jasné, že se něco stalo. Sledoval jsem tě i během přestávek. A viděl jsem, jak ti tenhle skrček dal napít z jakési flašky, a pak to s tebou šlo z kopce. Viděl jsem, jak ses snažil a nechtěl ses poddat. A

další přestávku ses odmítl napít. Ucítil jsi z toho nápoje něco hořkého?“

Vztekle se odmlčel.

A v té chvíli se ujal slova třetí muž. Řekl: „Vzali jsme si do parády ty tvé dva pomocníky. Zmizeli a nechali tě tam na voru ležet. Chápeš? Byl jsi sám! Jenže my jsme je chytli. A teď ti poví to, co už řekli nám. Trochu jsme je museli zmáčknout. A teď tedy zpívají, že ano, skrčku?“

Držel ještě v ruce bič na muly a stál pár kroků od Shortyho. Konec biče se teď mihl, vzduchem a dopadl se zasvištěním Shortymu na břicho.

Shorty zasténal bolestí. Pak vydechl stísněně: „Jo, řeknu všechno! Všechno vyklopím. Jenom už mě nebijte! Nebijte mě, už mám dost. Áááá!“

Ken Maddegan musel ztěžka polknout.

Přiblížil se k Shortymu.

Ano, bezvýhradně Shortymu důvěřoval. Shorty byl kdysi na jihu kovbojem, ale teď už nemůže jezdit, protože mu jednou divoký kůň polámal kosti.

„Hej, Shorty,“ řekl Ken Maddegan a předklonil se, aby mohl malému mužíčkovi pohlédnout do tváře.

Ale Shorty se mu nevydržel dívat do očí. Jen chvíli a pak zase sklopil pohled k zemi.

„Mrzí mě to, Kene,“ zasténal. „Och, strašně mě to mrzí! Jenže…“ Zarazil se.

„Co jenže?“ zaskřípal Ken Maddegan zuby. „Ven s tím! Co jenže?“

„Společnost…“ začal Shorty. Ale zase zmlkl, jako by to pouhé slovo všechno vysvětlilo. „Dál,“ vyzval ho Maddegan, „dál, Shorty,“

„Příkaz Společnosti,“ zasténal Shorty. „Měl jsi prohrát! Neměli jsme s Rileyem jinou možnost. Byli bychom už mrtví, kdybys vyhrál. Všechno bylo i tak velice nejisté. Téměř jsi nad Stonebreakerem zvítězil, než jsi se napil z té láhve s čajem. Předtím sis vyplachoval ústa jen vodou. Jo, udělal jsem to. Dal jsem ti do čaje to, co jsem dostal. Musel jsi prohrát. Promiň, jestli můžeš, Kene Maddegane. Co je na tom špatného, když jsem chtěl ještě nějakou dobu zůstat

naživu?“

Kenu Maddeganovi se rozsvítilo.

Takže Společnost ho dostala.

Musel v zápase prohrát, protože tak rozhodli šéfové Společnosti. Možná se teď domnívali, že při příštím zápase budou sázky proti němu mít méně příznivý poměr. A pak, kdyby ho získali, by mohli při příštím zápase vyhrát víc.

Slyšel sám sebe, jak říká: „No dobrá, Shorty, dobrá! Košile bližší než kabát. Dobrá. Asi bych od tebe a od Rileye nemohl žádat, abyste se vzepřeli šéfům. Před takovými lumpy couvnou i daleko větší kalibry. Tak jo.“

Obrátil se ke čtyřem drsným chlapům, do jejichž rukou se se Shortym a Rileyem dostal. „Sám jsem přišel o všechno, co jsem vybojoval v předchozích letech. Vsadil jsem na své vítězství každičký dolar. Co chcete?“

Tu se všichni zasmáli, ale nebyl to veselý smích. Byl to nepříjemný a rozpačitý smích mužů, kteří byli ochotni přijmout jakoukoliv výzvu, protože se vždy se svou odvahou prosadili.

„Vsadili jsme na tebe sedm tisíc dolarů,“ řekl jeden z nich pomalu. „A chceme nazpět dvojnásobek.

Protože ty bys vyhrál. Stonebreaker by tě v dalším kole neporazil. Chceme zpět svých osmadvacet tisíc dolarů a k tomu ještě jednou tutéž sumu jako zisk. Sázky byly jedna ku jedné. Takže dostaneme padesát šest tisíc dolarů.“

Ken Maddegan užasl.

„To je spousta peněz,“ řekl rozvážně. Zamířil k bedně, která stála opodál, a posadil se na ni. Nechali ho.

„Jo, je to spousta peněz,“ řekl jeden z těch čtyř. „Poslali jsme dolů po Mississippi ohromný vor. Měl dvojnásobnou hodnotu, než za kolik jsme ho koupili. Ti, co ho koupili, nevědí, co dělá konkurence. Musíme vyplatit své lidi. Třicet šest mužů čeká na mzdu za šest měsíců práce. Museli jsme ho prodat, protože čekání by bylo jen ztrátou času. Společnost kontroluje všude prodej dřeva. Doslova všude! A tak pro každého z nás zbylo jen sedm tisíc zisku. To není mnoho za šest měsíců pekla tam na severu. Jenže my chtěli ty peníze zdvojnásobit. To, co nás nenechala vydělat Společnost, jsme chtěli

dohnat sázkami na tvé vítězství. Kdybychom tušili, že Stonebreaker je lepší, pak by to bylo v pořádku. Pak bychom to i spolkli. Jenže takhle byly podvedeny stovky sázejících. Jenže my čtyři si to nedáme líbit.“

Zmlkl zběsilý vztekem. Zlostí se přímo třásl.

Ken Maddegan unaveně seděl na bedně. „Potrestali jste Shortyho a Rileye,“ řekl. „A co ještě chcete? Zbičovat i mě, nebo co?“

Mlčeli a usmívali se.

Pak dva z nich přistoupili k Shortymu a Rileyovi a uvolnili jim pouta, jimiž byli přivázáni ke sloupům podpírajícím střechu.

„Zmizte,“ řekl jim Bat Mullen, ten, který byl kdysi také profesionálním zápasníkem. „Můžete se zdejchnout,“ zavrčel skoro přívětivě. „Chtěli jsme od vás jen slyšet pravdu. Tím, že jsme ji z vás museli vymlátit, jste si vinni sami. Jste jen nedůležité malé ryby. Můžete zmizet. Na vašem místě bych se uklidil někam hodně daleko, pokud možno co nejvíc na západ. Pár farmářů je tady s vozy. Přivezli bavlnu. Teď zase odjíždějí na západ. Potřebují stále nové pracovní síly. Takže byste měli využít šance. Tak se dostanete z vlivu Společnosti. Protože by se docela dobře mohlo stát, že vám bude jako svědkům tohohle podvodu hrozit nebezpečí. Rozumíte?“

„Jasně,“ zasténal Shorty. A mlčenlivý Riley, který otevíral ústa zpravidla jen když jedl, horlivě přikyvoval.

Byli teď volní. Vysvlékli je z bund a košil. Ty teď zvedli ze země a oblékli se.

Než vyšli do noci, ještě jednou se zarazili.

„Promiň nám, jestli můžeš, Kene Maddegane,“ zamumlal Shorty. „Chápeš to? Měli jsme na vybranou – buď ti zachovat věrnost, nebo zůstat naživu. Nejsme žádní hrdinové. A oni by tě byli schopni třeba i zabít, kdybychom neposlechli: Možná jsme ti svým činem dokonce i zachránili život.“

Poslední slova pronesl téměř vzdorovitě.

Mlčenlivý Riley řekl zprudka: „Jo, tak je to. Jo!“

Pak zmizeli. Jeden ze čtyř vorařů vyšel za nimi ven, aby se podíval, kam zamíří.

V hale nastalo ticho.

Maddegan seděl na bedně a uvažoval. Cítil se docela na dně. Přál

si, aby se vůbec nemusel pohnout.

Sledovali ho.

„I teď tě považujeme za čestného chlapa, kterému nikdo nesmí nic takového provést jen tak," řekl jeden ze tří vorařů. „Já se jmenuju Joe Lasset a tohle je Jamie Taggert. Támhle je Bat Mullen. Bil Shane šel za těmi padavkami ven. Poslyš, rádi bychom si to vyřídili s tou Společností. Známe člověka, který tady od ústí Ohia až po Saint Louis všechno ovládá. A když sečteme všechno, oč nás oloupili, pak jsme docela v právu. Půjdeš do toho s námi, Tygře?"

Oslovil ho jeho zápasnickou přezdívkou a udělal to záměrně drsně a ostře. Ken Maddegan se zamyslel. Teď tedy věděl, že ho chtějí získat na svou stranu.

Ačkoliv se fyzicky cítil pořád ještě dost špatně, zvedl hlavu a zadíval se na Joa Lasseta, Bata Mullena a Jamieho Taggerta.

„Kdo je ten chlap, co tady rozkazuje?" zeptal se.

„Pomalu," zamumlal Jamie Taggert. „Jen hezky pomalu. Ten nám na té své parádní lodi jen tak rychle neuteče. Jestli s námi do toho půjdeš, poznáš ho. Ale jestli se chceš stáhnout…" Nedokončil větu.

Zvenku se vrátil Bill Shane.

„Zamířili k tábořišti farmářů," řekl. „Chtějí asi odtud. Jeden z nich se rozbrečel. Jo, brečel, docela normálně popotahoval. Takový chlap, co brečí kvůli tomu, že zradil druhého, nestojí za nic!"

Ken Maddegan polkl, když to zaslechl. Věděl, že tím, kdo se rozbrečel, byl Shorty. Ale nemohl mu pomoci. Ba ani ho dovést zpátky.

Pohlédl postupně na všechny čtyři muže. „Ano, jdu do toho s vámi."

O tři noci později Ken Maddegan kráčel po ulici podél pobřeží, až došel k molu, které vedlo na loď River Queen.

Vrávoral a potácel se jako opilý. Přitom si polohlasně prozpěvoval.

Hlídka na můstku na něj výhružně vykřikla: „Drž hubu a přestaň zpívat. Na palubě všichni spí a na to tvé vřískání nejsou zvědaví.“

Ken Maddegan se zarazil.

„Brácho,“ řekl, „budu si zpívat, kdy se mi zachce. Pojď sem, jestli mi v tom chceš zabránit. Až do téhle chvíle mi nijak do zpěvu nebylo, jenže teď se mi zpívat zachtělo.“

Muž seběhl s láteřením z můstku na břeh.

„Copak nevíš, čí je tohle loď?“ zeptal se vztekle a přistoupil k němu tak blízko, aby mohl mluvit tiše a aby mu Maddegan přesto rozuměl.

Jenže ten, když se k němu chlapík přiblížil na dosah, udeřit.

Chlap byl sice také dost zavalitý a urostlý, ale prudký hák ho docela překvapil. Dostal ho plnou silou.

Skulil se po velice strmém svahu břehu, několikrát se přitom převalil a se šplouchnutím dopadl do vody.

Maddegan vešel na palubu bílého parníku, prošel napříč horní palubou a zastavil se až u zábradlí na straně řeky. Tam se opíral o zábradlí druhý hlídkující muž. Napřímil se a otočil se ke Kenu Maddeganovi.

„Hej, Charly, co se to …?“ začal ten chlap, než poznal, že se k němu neblíží onen Charly, ale jakýsi cizinec. Už už otevíral ústa k výkřiku, který měl zřejmě ostatní varovat, jenže Maddegan opět udeřil. I tato rána sedla naprosto přesně. Za pár vteřin plaval v řece i druhý hlídkující muž. Nadnášely ho vzduchové polštáře jeho nafouklých šatů. Maddegan vzal z háku lucernu, sehnul se s ní přes zábradlí a udělal světlem několik krouživých pohybů. Pak zase svítilnu pověsil na hák. Osvětlovala tady nejen chodbičku vedoucí na hlavní palubu, ale i schůdky na horní nástavbu, na které stála kormidelnická kabina. Maddegan nemusel čekat dlouho.

Uprostřed proudu celou tu dobu kotvil malý parník. Nebyl větší než bárka. Z jeho komína občas vyšlehly jiskry. Lopatkové kolo na zádi se otáčelo pomalu, právě jen tak, aby se malý parníček udržel v proudu na místě.

Teď se začal přibližovat. Když byl konečně blízko u „River Queen“, stroj se zastavil. Z přídě seskočili dva muži. V rukou drželi konce lana a přivázali člun k velkému parníku. Joe Lasset se obrátil k

Maddeganovi: „To jsi udělal perfektně, Tygře,“ zazubil se. „Pojďme!“ Ujal se vedení. Maddegan a Jamie Taggert se vydali za ním.

Bill Shane zůstal na hlavní palubě.

Bat Mullen čekal na malém parníčku.

Rozdělili si úlohy. Předem všechno důkladně naplánovali a během uplynulých dní a nocí nacvičili. Věděli také, že kromě dvou hlídkujících mužů a dalších dvou osob na palubě nikdo není. A právě k těm druhým dvěma měli namířeno. Proto se vplížili na parník a zahájili akci.

Na horní palubě bylo kromě dvojité hlavní kabiny jen asi šest menších kabinek.

Masivní mahagonové dveře hlavní kabiny nebyly zajištěné ani zamčené. Majitel téhle lodi si mohl být naprosto jist, že ho nikdo nebude vyrušovat.

A přesto se tak stalo. Postupně vešli dovnitř. Svítila tam lampa. Octli se v obytné části veliké dvojité kajuty. Místnost byla zařízena více než přepychově.

Jenže oni si ničeho z těch přenádherných věcí nevšímali.

Jeden za druhým zamířili k dalším dveřím. Joe Lasset měl najednou v ruce kolt. Otevřel dveře.

I v ložnici kajuty svítila lampa, ale svítila pouze malým plamenem a osvětlovala okolí jen velmi spoře. Vytvářela spíše příjemné příšeří ke spánku.

Na široké posteli ležela dvojice.

Žena se okamžitě probudila a posadila se.

Jamie Taggert mezitím přistoupil k lampě a povytáhl knot trochu výš. Ložnice se náhle zalila světlem. I zde bylo drahé a přepychové zařízení.

Na stole stála prázdná láhev portského vína, vedle ní dvě použité skleničky. Ten muž se zřejmě pořádně opil. Jenže teď už se probral i on.

„K čertu, co to …?“ zahřímal, když se zvedal z postele. Jenže pak zmlkl, protože okamžitě pochopil situaci.

Upřel pohled na Maddegana.

„Aháá, náš boxer,“ řekl, pomalu odhrnul přikrývku a vstal

pomalým a vláčným krokem. Byl to vysoký, dokonale stavěný muž. To bylo jasné i přes župan z hrubého hedvábí. Měl tmavé vlasy a skráně i brada se mu i po důkladném oholení namodrale leskly. Šedé oči měl posazené daleko od sebe.

„Boxere," řekl, „tohle jste trošičku přehnal."

Ukázal na Joe Losseta a Jamie Taggerta. „Poslyšte, kolikpak stojíte? Chápete vy vůbec, kamarádi, do čeho jste se to pustili? Nevypadáte ani tak hloupě."

„To taky nejsme, pane Delahanty," odvětil Joe Lasset. „Všechno jsme pořádně uvážili. Jenže v důsledku obchodního počínání Společnosti jsme už utrpěli takové škody, které dál snášet nehodláme. Ano, s boxerem jsme uzavřeli takovou malou úmluvu. Přišli jsme sem, abychom vyinkasovali odškodnění. To, že jsme nemohli prodat velký vor ušlechtilého dřeva, protože jste z dražby udělali komedii, to jsme ještě překousli. Ale manipulace se zápasem, pokud jde o jeho výsledek, to už nás docela zničilo. To už bylo trochu moc, pane. A okraden byl i boxer, který na své vítězství vsadil všechny svoje peníze. No tak, otevřte sejf, Delahanty!"

Jeho hlas dostal ke konci nepříjemně ostrý nádech.

Joe Lasset byl vousáč, chlapík ze severu, kde je život velice tvrdý a plný nebezpečí, chlapík, který vozil dříví z indiánského území a plavil ho pak po řekách primitivními vory, chlapík, který už prošel spoustou bojů a který byl schopen držet pod kontrolou celou bandu divokých dřevorubců a vorařů.

Jenže Robin Delahanty se na něj podíval, a přitom zavrtěl hlavou.

Delahanty sice žil v luxusu a spal v hedvábí a damašku s krásnými ženami, to ano, ale pořád zůstával tvrdým mužem a přísným šéfem.

„Zmizte," řekl. „A už se tady nikdy neukazujte. Zapomenu na všechno, ačkoliv jste pronikli do mého soukromí, a už jen za to byste zasluhovali nejpřísnější potrestání. Zmizte!"

Poslední slova téměř zašeptal, ale byla v nich sugestivní síla. Vycházela z něj nesmiřitelná moc, hrozba a nepřátelství. Vetřelci se teď zadívali na ženu.

Když Delahanty řekl „…do mého soukromí…", zase si na ni vzpomněli. Také ona vstala a stála teď v koutě se staženou noční

košilí, která byla nádherným výtvorem šikovného módního návrháře – prostě pohádka.

Ta žena byla krásná, ale jakýmsi zvláštním způsobem.

Jistě to nebyla nějaká levná šlapka. S takovými by se člověk Delahantyho formátu nikdy nezahazoval.

Kdepak, ten chtěl vždy to nejlepší z nejlepšího, a vždy prvotřídní formát.

A ten tahle žena jistě měla.

Měla černé vlasy. Leskly se jí ve světle lampy jako křídla havrana. A oči měla sytě modré. Byly poněkud šikmo posazené a jasně zářily.

Ken Maddegan řekl: „Madam, promiňte, že jsme sem vtrhli. Opravdu se tomu nedalo zabránit. Tenhle pán je nám mnoho dlužen. Doufám, že snesete, když si ho před vašimi zraky trochu podáme. Pak už totiž nebude vypadat tak impozantně. Jenže asi to musí být, protože on pořád ještě nebere celou věc dost vážně.“ Pohlédl na Delahantyho.

„Pane,“ řekl. „Měl jsem dva věrné a spolehlivé pomocníky, kteří budou beze mě na světě docela ztraceni. Donutil jste je, aby mě zradili. Jeden se kvůli tomu rozbrečel. Ztratili poslední oporu a brzy se začnou potloukat jako žebráci. To je na tom myslím to nejhorší. Takže nemluvím do větru, pane, když vám teď povídám, že za chvíli už nebudete vypadat tak fešácky. No tak?“

V Delahantyho pohledu se na chvíli objevil výraz nejistoty a obav. Zdálo se také, že se v nitru zachvěl. Jenže to se velmi rychle změnilo.

„Jste »tela nun vela«, rozumíte?“ zasykl najednou. Na chvíli nastalo ticho. Pak se zeptal Lasset: „Co to říká?“

Jamie Taggert vydal podivný zvuk a pak odpověděl: „To mě ovšem překvapuje. Právě řekl »tela nun vela« a to je siouxské rčení, a znamená to »mrtvý, a přece ještě naživu«, rozumíte tomu? Je to člověk, co umí řeč Siouxů ze Severu. Chce tím říct, že už jsme vlastně všichni mrtví.“

„Jasně,“ zahřímal Lasset. „Takže ho budeme muset zabít. Alespoň tohle uděláme, že ano? Takže, Delahanty, dáváme ti tři vteřiny času. Tři vteřiny!“

Ken Maddegan mezitím přistoupil k obrazu na stěně. Dal se odklopit na stranu jako malá dvířka. Za nimi bylo vidět přední stěnu sejfu. Nebyl to nijak veliký sejf, ale stačil na docela slušné bohatství. Objevil se číselný klíč a klíčová dírka. Lasset přistoupil k Delahantymu, vrazil mu kolt do břicha a strhl z něj župan.

A opravdu: Na zlatém řetízku kolem Delahantyho krku visel zlatě se lesknoucí klíček.

Lasset mu ho jedním trhnutím serval a hodil ho Maddeganovi.

„Možná je to tenhle klíč," řekl přitom s nadějí v hlase.

Maddegan otočil klíčem a vyzkoušel otočné držadlo, které by sejf otevřelo, kdyby nebyl zablokován číselným kódem.

To ale otočit nešlo. Sejf byl zablokován číselným kódem.

Lasset bez váhání udeřil Delahantyho koltem přes obličej. Zlomil Delahantymu chrupavku v nose a vzápětí mu z něj začala téct krev. Ale zasténal jen velmi slabě a odvrávoral ke stěně vedle postele, kde vyčkával.

„Čísla," vyzval ho Lasset. „Už jsme tady ztratili dost času. Tak ven s těmi čísly!"

„Táhněte k čertu," odvětil Delahanty. „Copak si myslíte, že se nechám vyřídit takovými nulami, jako jste vy? Ze mě ta čísla nikdy nedostanete. Jenom to zkuste, vy blázni:"

Najednou mu uvěřili.

Byl tvrdý.

Snesl by všechno, co by mu provedli. Třeba i žhavé olovo.

Byl by dokonce schopen i zemřít, aniž by přitom hnul brvou. Jistě by nezemřel rád. Ale zůstal by tvrdý. Ne nadarmo se stal v téhle oblasti šéfem Společnosti.

Je drsnější než všichni muži, kterým velí. A nebojí se smrti.

Ken Maddegan zaslechl, jak Joe Lasset a Jamie Taggert tiše zakleli. Jako by až teď pochopili, že celá ta věc bude mnohem komplikovanější a obtížnější, než se domnívali.

Delahanty řekl chladně: „Pomsta Společnosti vás bude pronásledovat do nejzazšího kouta země. Vy, blázni!"

Poslední slova byla plná opovržení.

Muž, který je ochoten zemřít, dokáže vyjádřit nesmírné opovržení.

Všichni pocítili jistou nerozhodnost.

Maddegan ucítil pevný pohled oné ženy. Opětoval ho.

Slyšel sám sebe, jak říká: „Pane Delahanty, tenhle svět je zatraceně veliký. Příliš veliký jen pro jednu Společnost. Jenže já bych nikam neutíkal. Postavil bych se vám čelem. Ale nechme teorie. Myslím, že dobrou sekerou bychom ten sejf mohli z dřevěné stěny dostat. Netrvalo by to ani půlhodinku. Jenže pak si vezmeme celou tu věcičku, se vším, co v ní je. Chcete, aby to takhle dopadlo, Delahanty?“

„Však my zase všechno dostanem nazpět,“ řekl. „Dělejte si, co je vám libo.“

Maddegan kývl na Lasseta a Taggerta.

„Dojdu pro nářadí,“ řekl, „a dám vědět ostatním, že to potrvá trochu déle. Možná bychom měli loď odvázat a i s bárkou zajet od břehu doprostřed řeky. To bychom pak měli spoustu času.“ Otočil se ke dveřím.

Vtom se ozvala žena: „Počkejte, pane,“

Všichni na ni pohlédli. Stála pořád ještě klidně v koutě vedle postele. Ale vypadala teď docela jinak. Odhodlaně. Ano, vyzařovalo z ní nesmírné odhodlání.

„Já ten sejf otevřu,“ řekla. „Viděla jsem Delahantyho číselnou kombinaci. Je to jednoduché. Pomůžu vám.“

Užasli.

A nejvíce užasl Robin Delahanty.

„Copak jsi se zbláznila, Georgie?“ zeptal se nevěřícně.

Ta mu ale neodpověděla. Vůbec si ho nevšímala a dívala se pouze na Kena Maddegana.

Ten už pochopil. Dokázala to i jeho otázka. „Za jakou cenu?“

Vážně se usmála, ale bylo to spíše zajiskření v očích. Poněkud stáhla ústa a na chvíli se objevily její krásné bílé zuby.

„V sejfu je něco,“ řekla, „jen takový malý balíček, který patří mně, takříkajíc jako dědičce. Chtěla bych si ho vzít, a pak být nějakou dobu s vámi. Protože jste si určitě pečlivě připravili cestu k útěku. To jsem já nemohla. Proto chci, abyste mě alespoň pro nějakou dobu vzali s sebou, než se budu cítit v bezpečí před pomstou Společnosti. Dohodnuto?“

„Och, ty zlodějská děvko," řekl Delahanty a zaskřípal přitom zuby. „Och ty …"

Ale zmlkl, protože se u něj dlouhým krokem ocitl Lasset a zase mu vrazil ústí revolveru do břicha.

„No, tak to řekni," zašklebil se. „Jen to klidně řekni, brácho. Už tě nepotřebujeme. Klidně bychom tě teď mohli oddělat. Takže si jen nadávej tady dámě, jak je libo."

Ale Delahanty chvíli zarytě mlčel. Z těsné blízkosti si oba muži hleděli navzájem do očí.

„Dáma to rozhodně není," zamumlal Delahanty konečně. „Nebo snad ano, když se mnou leží v posteli a pak mě chce s vaší pomocí okrást? Jedná tak snad dáma?"

Zeptal se s úšklebkem. Lasset od něj pomalu odstoupil.

„Možná má i jisté důvody, proč tak jedná," zamumlal. „Docela chápu, že žena musí bojovat jinými zbraněmi než muž, aby dosáhla svého práva."

Pokývl na ni. „Jsme na jedné lodi, sestřičko," řekl. „Takže vás s sebou vezmeme tak daleko, jak budete chtít. Jo, to je v pořádku. Tak do toho! Už jsme tady okolkovali moc dlouho!"

„Jistě," řekla. „Ale přece jen bych si chtěla napřed sbalit tašky a kufr. Půjde to rychle. Potrvá to jen tři minuty. A taky se musím obléci, ne?" Neřekli nic, ale viděli, jak zmizela za španělskou stěnou.

Delahanty se nehnutě opíral o stěnu, ruce měl zkřížené na prsou. V obličeji měl naprosto kamenný výraz. Oči sevřel do úzkých štěrbinek. Ať už si šéf vlivné Společnosti myslel, nebo ať už cítil cokoliv, zůstalo to ukryto hluboko pod povrchem. Nos mu pořád ještě krvácel a pomalu mu natékal.

Jamie Taggert stál u otevřených dveří.

Joe Lasset se držel s připraveným koltem těsně u Delahantyho a nespouštěl ho z očí.

Maddegan stál u sejfu. I on byl ozbrojený a sledoval zástěnu, za kterou byla stále ještě Georgie, jak jí oslovil Delahanty.

Jestli tam za zástěnou má zbraň … napadlo ho najednou. Ale pak tu myšlenku zase zavrhl. Vycítil, že tahle žena se stala jejich spojenkyní z vlastního, zcela zištného zájmu.

Oblečená vystoupila zpoza zástěny. Měla na sobě kalhoty,

kozačky, manšestrovou blůzu a červený šátek.

Přistoupila k sejfu a otočila číselným zámkem.

Robin Delahanty řekl rozvláčně ze svého místa: „Jestli mě tihle holomci nechají naživu, Georgie, tak si tě určitě najdu.“

Ohlédla se na něj přes rameno.

„Já tě neokrádám, Robine,“ řekla klidně. „Jen si beru to, co jsi ukradl jinému člověku. Jo, přišla jsem k tobě, abych si vzala své dědictví. Mohla jsem si ho vzít už před několika dny. Ale bylo mi jasné, že musím náramně důkladně zorganizovat svůj útěk. A to nebylo jednoduché. Teď musím využít šance. Ale neokrádám tě. Nemůžeš říct, že bych byla zlodějka. Zloděj jsi ty, hochu, jen a jen ty!“

Tím bylo řečeno vše. A Delahanty zřejmě přesně věděl, co tím měla na mysli.

Otevřela sejf, hned do něj sáhla a vytáhla váček z měkké jelenice, který nebyl větší než rukavice, ale vypadal dosti plný.

Zastrčila si ho pod manšestrovou blůzu a ustoupila stranou.

„Tady jsem skončila,“ řekla, Maddegan na ni krátce pokývl. Pak přistoupil k otevřenému sejfu on. Byl plný peněz a všechno to byly velké bankovky.

Pohlédl na Delahantyho. „Ani já vás neokrádám, pane,“ řekl. „Vsadil jsem jedenáct tisíc dolarů na své vítězství a mohl bych je zdvojnásobit, kdyby mi na váš rozkaz mí pomocníci nepodali při zápase omamný prostředek. Ani si neberu bolestné – jen těch dvaadvacet tisíc dolarů. Rozumíte?“

„Jasně, jasně, kamaráde,“ odvětil Delahanty. Pak si opatrně ohmatal poraněný nos a konečně si šátkem otřel krev. Mezitím Maddegan odpočítal peníze. Byly to všechno padesáti a stodolarové bankovky. Rozdělil je na dva balíčky, které snadno vešly do kapes jeho bundy. Když byl hotov, přistoupil k Joe Lassetovi a vystřídal ho v hlídání Delahantyho. Teď vytahovali peníze ze sejfu Lasset s Taggertem.

„U nás to bude o něco dražší,“ řekl Taggert Delahantymu. „My jsme čtyři a vsadili jsme každý na Maddeganovo vítězství sedm tisíc dolarů. I my bychom tenhle vklad mohli zdvojnásobit. Takže si bereme padesát šest tisíc dolarů, pane. Chcete stvrzenku?“

„Jen berte, jen si naberte,“ odpověděl Delahanty. Jeho hlas zněl přiškrceně a mručivě. Nos měl docela oteklý. Nikdo by ho teď jen podle hlasu nepoznal.

Lasset a Taggert počítali rychle. Měli to jednoduché, protože bankovky byly v balíčcích po tisícovce.

Stačilo tedy jen odpočítat balíčky.

Vzali si přesně padesát šest tisíc, a ani o dolar víc.

V otevřeném sejfu však zbylo jistě více než sto tisíc dolarů.

Zarazili se a zírali na tu spoustu peněz.

Stejně tak Maddegan, Georgie a Delahanty.

Byly to chvíle nabité napětím.

Pokušení to bylo veliké, pocítil ho i Maddegan.

A Jamie Taggert to dokonce vyslovil nahlas, protože řekl: „Vlastně těm banditům sebereme jen jejich lup, že? To se zachováme jako kormoráni, kteří také berou kořist jiným dravcům, nezdá se vám?“

Podíval se na Lasseta a Maddegana.

„Je tam ještě hromada peněz,“ řekl přitom. „Necháme je Společnosti? Vždyť na nás stejně pošlou svoje zabijáky a budou nás ještě hodně dlouho pronásledovat.“

Jamiemu Taggertovi se zajiskřilo v očích. Ano, chtěl sejf docela vybrat.

Zpola rozhodnut byl i Joe Lasset. Mírně pokýval hlavou.

Maddegan oba své partnery chvíli pozoroval, protože se skutečně stali společníky, a budou jimi muset na útěku před pomstou Společnosti ještě nějakou dobu zůstat. Maddegan věděl, že zanedlouho zjistí, jestli má za společníky bandity, nebo muže, pro které je sebeúcta víc než ukradené peníze.

Doposud se mohli cítit morálně v právu.

Ale když vezmou ze sejfu víc peněz než částku, o kterou byli okradeni …*?*

Lasset a Taggert se na něj podívali.

„Co myslíš ty, Maddegane?“ zeptal se zostra Lasset.

„Já své peníze dostal,“ odpověděl Maddegan. „Mám zpátky to, co mi ukradli. A víc jsem nikdy nechtěl.“ Užasle se na něj zadívali. Ano, v jejich pohledu byl výraz údivu.

Současně se ovšem zamysleli a naslouchali hlasu svého nitra. Podařilo se jim zamyslet se i nad něčím jiným než nad penězi, které by teď bylo tak snadné ukrást.

Lasset najednou přikývl. „Boxere," řekl, „ty jsi správný chlap. Dokážeš nejenom mlátit druhé do hlavy. Vážím si tě!" Otočil se k Taggertovi.

„Už jsi to pochopil i ty, Jamie?" zeptal se.

Taggert vypadal jako by nevěřil svým uším.

Pak poněkud ztěžka polkl a přikývl. V očích jeho obličeje se zablýskl úsměv. Vypadal rozpačitě, a současně jako by se mu ulevilo.

„Ano, pane," řekl, „pochopil jsem to – právě teď. Poslyš, boxere, zachránil jsi mi duši!"

Všichni se jako na povel podívali na Glorii.

Nezůstala během těch minut nečinná. Měla už zabalené cestovní tašky i kufr.

Opětovala mužům jejich pohled.

A pak se i ona zadívala na otevřený sejf.

„Jsem samozřejmě moc ráda, že nejste banda lumpů jako tato Společnost," řekla. „Ale jestli vezmete tisíc dolarů nebo milion, s jejich pomstou musíte stejně počítat. Jedině, že by …"

Zarazila se a pohlédla na Robina Delahantyho.

„Jedině, že bychom tě tady nechali mrtvého, Robine," dokončila větu. „Jenže máš štěstí. Tohle nejsou bandité. Berou si jen to, co jim patří. Stejně jako já. Jestli budeš chytrý, nevydáš se nás pronásledovat." Vzala obě cestovní tašky.

„Půjdeme?" zeptala se. „Ponese mi někdo z vás ten kufřík?"

Taggert se pro něj sehnul.

Lasset předstoupil vedle Maddegana před Delahantyho.

„Jsme možná blázni, že docela nevybereme celý sejf a že tě tady nenecháme mrtvého. – Jo, jsme možná blázni, a ještě za to tvrdě zaplatíme. Ale nejsme bandité. Necháme tě tady spoutaného!"

Když sešplhali na malou parní bárku, zvolal z její kormidelnické budky vyčítavě Bat Mullen: „Bože můj, proč to trvalo tak dlouho? Copak jste ztratili rozum?“

Ale oni se jen rozesmáli. Měli dobrou náladu. Protože věc se podařila a porážka, kterou předtím utrpěli, byla odčiněna. Nestali se ani bandity nebo vrahy – ne, zachovali si i nadále sebeúctu. Proto měli tak dobrou náladu.

Když odrazili a zamířili do středu řeky, hnal proud od břehu i bílý parník šéfa společnosti „River Queen“, protože předtím uvolnili lana, kterými byla loď přivázána k molu. Rychlý parník pak asi někde dál najede na břeh.

Bárka byla ovšem rovněž rychlá. Byla plná topného dříví a v nákladovém prostoru nevezla takřka nic. Měla silný parní stroj, který dokázal pohánět lopatkové kolo i proti velice silnému proudu. Dokázala plout proti proudu Mississippi rychlostí šest mil za hodinu.

Rychleji nejedou ani velké parníky.

Bat Mullen a Bill Shane ani příliš nežasli nad tím, že s sebou vedou ženu. Podívali se na Georgii ve světle lucerny.

„Pojede s námi tak dlouho, jak bude chtít,“ řekl Joe Lasset.

„Bez její pomoci bychom se pořádně potrápili,“ vysvětlil Jamie Taggert.

Otočil se ke Georgii.

„Kdybyste chtěla být užitečná, slečno,“ řekl, „mohla byste se trochu seznámit s malou kuchyňkou a uvařit nám kávu. Nebo je to snad na vás moc?“

„Ne,“ řekla klidně. „V rámci našeho spojenectví jsem ochotna plnit svůj díl. A ještě něco: Vyrostla jsem na lodi. Vyznám se na řece mezi New Orleansem a Saint Louisem. A umím chytit za jakoukoliv práci na palubě nebo u stroje. Jen jedno bych ráda věděla, parťáci.“

„Klidně se ptej, sestro,“ zamumlal Joe Lasset, Georgie se zeptala: „Kam máme namířeno?“

Potichu se rozesmáli, zabručeli, nebo si povzdychli.

Bylo to, jako by se předháněli, kdo odpoví.

Pak řekl Joe Lasset: „Na sever. Daleko na sever, nahoru na Big Muddy, na území Indiánů. Uvidíme, jestli má Společnost tak dlouhé ruce. Náš revír je tam nahoře. Tam se vyznáme. Ale ty můžeš,

sestřičko, vystoupit kdekoliv cestou. Nebudeme se tě ani ptát, co máš v tom malém váčku. Do toho nám nic není.“

Zarazila se na chvíli. Pak přikývla ve slabém svitu lucerny.

„Ano, to mi vyhovuje. Daleko, co nejdál na sever. To bych se pak mohla dostat severní Montanou přes Bitter Roots k západnímu pobřeží do Seattlu. Tam je prý námořní přístav, že?“

„Jistě, sestřičko, jistě,“ zamumlal Lasset.

Zůstala stát ještě pár chvil.

Pak sešla po schůdcích do krytého přístřešku na přídi. Kromě kuchyňky tam byla i malá místnůstka a několik úzkých spacích kójí. Pod nimi bylo malé suché skladiště.

Parní stroj byl v malém přístavku na zádi. Bill Shane se tam vydal, aby přiložil dříví do kotle. Na další dvě hodiny se ujal role strojníka a topiče.

Další dva muži se postavili ke kormidelnické budce.

Malý parníček řídil stále Bat Mullen.

„Poslyšte, co je ta ženská zač?“ zeptal se přes rameno a dál zíral před sebe do noci.

Chvíli mlčeli. Pak se Lasset otočil na Maddegana. „Co si myslíš ty, Tygře? Co si o ní myslíš, boxere?“

Maddegan zaváhal. Pak řekl: „Nemůžeš ji poměřovat obvyklými měřítky. Není to žádná šlapka, a přesto dokáže užívat svého půvabu jako docela účinné zbraně. Možná je to docela nebezpečný dobrodruh. No, však s ní strávíme nějakou dobu. Jenže ji zřejmě nepoznáme. Je to žena tisíce tváří. Chápete?“

Přikývli. Protože byli téhož názoru jako on. Jejich instinkt jim říkal něco podobného.

Asi šest mil za hodinu a necelých sto padesát mil za čtyřiadvacet hodin plul malý parníček, veliký sotva jako bárka, proti proudu Mississippi. Řeka nebyla zde, nad ústím Ohia, ani zdaleka tak mohutná, ale samozřejmě i tak to byl dosti velký proud pro tak malé plavidlo.

Malý parníček na ní vypadal jako docela nepatrná skořápka. Vítr, který tady na řece vanul bez ustání, si s malým člunem pohrával. Chvíli foukal proti němu, chvíli to zkoušel ze strany. Vlny byly často vyšší než dvě stopy, ačkoliv bylo hezké počasí.

Přesto měl malý parní člun oproti velkým kolesovým parníkům nesporné výhody. S tímhle parníčkem se mohli dostat mnohem blíže ke břehu, takže využívali klidných vod za výběžky pevniny. Proud se tady občas dokonce stáčel do protisměru, nebo přinejmenším stál. To pak pluli vpřed rychleji a „Malá Mary“, jak se člun jmenoval, měla méně práce.

Takto předjeli dvě těžké nákladní lodě, mohutné koráby, které jely nahoru z New Orleansu a vezly obrovská množství zboží všeho druhu do Saint Louis a Westportu. Protože Saint Louis a Westport, který, se bude co nevidět jmenovat Kansas City, byly vstupními branami na Divoký západ.

Neustále potkávali větší či menší lodě plující po proudu či proti proudu a spatřili i nádherné salonní parníky. Několikrát potkali mohutné vory, které řídili dolů po proudu divocí voraři, vypadající bezmála jako piráti. To pak Joe Lasset, Bat Mullen, Jamie Teggert a Bill Shane mávali a pokřikovali. A voraři volali zase na ně. Na obou stranách pak vybuchoval hlučný smích. Pak ale zase muži na voru zvážněli.

Jednou řekl Joe Lasset: „Oklamou je stejně jako nás. Dají jim jen polovinu z peněz, se kterými najisto počítají. Už tady vůbec neexistují volné dražby dřeva. O cenách rozhoduje Společnost. Jen se podívejte po proudu a proti proudu. Zatraceně, když o tom teď tak přemýšlím, měli jsme ohromnou odvahu, a navíc ještě z pekla štěstí. Pustili jsme se do pořádně silného soupeře, kterému by nebylo vůbec zatěžko nás rozdrtit, protože má nesmírnou moc. Doufám, že tam na severu před ním budeme v bezpečí. Musíme jet dnem i nocí, i když noci jsou naprosto temné.“

Plavili se tedy dnem i nocí – pět mužů a jedna žena. Na malém

člunu byli všichni ve střehu. Muži se projevili jako opravdoví džentlmeni.

A žena jako přitažlivá kráska.

Jenže se stala jejich společnicí. Uzavřeli spolu tichou dohodu. Muži ji respektovali a chovali se k ní jako k sestře. Jistě je to stálo jisté přemáhání. A často je trápila zvědavost. Protože přece jen našli Georgii – věděli už, že se jmenuje Georgie Morganová – v luxusní posteli Robina Delahantyho.

A to je neustále mátlo.

Ken Maddegan si už také lámal hlavu nad Georgií Morganovou a musel o ní pořád přemýšlet.

Třetího dne po společném útěku stál vedle ní v kormidelnické budce jako pomocná hlídka. Georgie držela kormidlo. Jeho úlohou bylo vlastně pouze upozorňovat ji na předměty plovoucí po hladině.

Proud byl dost zákeřný. Pluly po něm věci, které mohly malou loďku velice snadno prorazit, takže by se během pár minut mohla potopit.

Stáli vedle sebe. Maddegan občas pohlédl stranou a prohlížel si její profil a drobné, něžné ruce, které klidně pohybovaly kormidlem. Bylo jistě zapotřebí ovládat techniku k tomu, aby se člun udržel v tak silném proudu. I malá výchylka dostala loďku z kursu, takže se do ní mohl proud opřít. Začátečník tedy musel kormidlem neustále točit, aby výchylky vyrovnával. Jenže Georgie Morganová se vyznala v kormidelnické práci výborně.

Na chvíli otočila hlavu a pohlédla na Maddegana. Byl o hlavu vyšší než ona.

„Když se tak na vás všechny dívám," řekla, „vidím vám v očích pořád stejnou otázku. Chápu, že si nade mnou lámete hlavu. Jo, docela to chápu."

„Mohla bys nás trochu zbavit toho trápení, kdybys nám poodhalila všechny ty záhady, které tě obklopují," odpověděl. „Jsi žena tisíce tváří a skrýváš v sobě spoustu záhad, sestřičko. Co divného v tom vězí, že nám to tak vrtá hlavou?"

„Není v tom nic špatného," odvětila. „Docela vaši zvědavost chápu, to už jsem řekla," pokračovala dál.

Pohlédla na něj znovu. Tentokrát na sobě spočinuli jejich pohledy

delší dobu.

„Byla by chyba, kdybyste se tady na palubě do mě všichni zamilovali," pronesla klidně a pevným hlasem. „Chápeš to, Maddegane? Byla by to chyba. Protože já jsem pro opravdovou lásku zkažená, už dávno. Nikomu už na tomhle světě nevěřím. A proto varuji i tebe, Kene Maddegane. Nech toho."

Chvíli neříkal nic. Pak ale zamumlal: „Přece jen bych se jednou rád dozvěděl o tvé minulosti, sestřičko. Musí být dost zajímavá. Jo, rád bych věděl, co máš za sebou. Jenže …"

Zmlkl, jako by něčeho litoval.

A ona přikývla, jako by pochopila to, co už nedořekl:

„Stejně se za chvíli zase vydáme každý svou cestou."

Když zahlédli v dálce Sain Louis, byla noc. Byla to ovšem jasná měsíčná noc plná hvězd, že krásnější snad nebylo možné si ani představit.

Když se schylovalo k ránu, zamířili k ústí Missouri. Bat Mullen, který měl hlídku jako topič a strojník, vyšel z malé budky na zádi, ve které byl umístěn stroj a zavolal dopředu: „Poslyšte, jestli během nejbližších hodin nenaložíme na palubu další dříví, nedostaneme se proti proudu ani o píď dál. Tlak páry nám vydrží nanejvýš na dvě hodiny!"

Brzy nato se sešli všichni kromě Bata Mullena, který byl ve strojovně, u kormidelnické budky, v níž stál u kormidla Joe Lasset.

„No tak kde?" zeptal se Jamie Taggert a každý z nich chápal, co ta slova znamenají.

„Navrhuji Jeffersonovo skladiště," řekl Joe Lasset.

„Je to stejně otázka štěstí," zabručel Jamie Taggert. „Dvě nebo tři lodi nás předjely, protože byly prostě rychlejší. Kromě toho existuje jistě i po souši spolehlivé spojem pomocí expresního kurýra. A musíme počítat i s poštovními holuby. Ta banda už určitě ví, že se blížíme. Ale nemůžou přece hlídat všechna skladiště dřeva před, kolem a za Saint Louis. Takže Jeffersonovo skladiště je stejně dobré

jako každé jiné.“

„Správně,“ řekl Bill Shane, který vlastně mluvil ze všech nejmíň. Shane byl rodilý Texasan, kterého zavál život už v mládí daleko na sever, ale pořád zůstával typickým Texasanem. Byl skoupý na slovo, klidný, chladný a sebevědomý.

A od chvíle, co se ocitli na lodici, nosil zase kolt zcela otevřeně v pouzdře nízko pod pasem.

Neřekli si už nic víc.

Bylo tedy rozhodnuto, že zamíří k Jeffersonovu skladišti, k němuž to proti proudu Missouri nebyla už ani celá půlhodina.

Georgie Morganová, která s nimi stála mlčky, náhle řekla: „Dejte mi zbraň. Dokážu střílet jako muž. A možná také budu muset – za nás všechny. Takže mi dejte pušku!“

„Jasně, Modroočko,“ odvětil Bill Shane. „Mám pro tebe v ranci malý koltík, nebo snad chceš pořádnou pušku?“

„Obojí,“ řekla. „Chtěla bych i kolt i pušku.“

„No teda!“

„Chachá!“

„Hleďme Amazonku!“ volali jeden přes druhého.

Jen Maddegan mlčel.

Georgie ovšem řekla. „Přátelé, co si myslíte, že se mnou udělají, jestli jim padneme do rukou? Jaké si myslíte, že jim dal Delahanty pokyny, pokud jde o mě? Když vyšlo najevo, že nejste bandité a vrazi a že ho nechcete zabít, byla jsem samosebou ráda. Byl to pro mne důkaz, že pocestuji se skutečnými džentlmeny. Jenže…“

Nedokončila.

Ani nemusela. Protože všichni věděli, jak veliké riziko podstoupili, když nechali Robina Delahantyho naživu.

Za půl hodiny už viděli světla na molu. Spatřili i bílou osvětlenou tabuli, na níž bylo napsáno: Jefferson – skladiště dřeva.

Opodál velkých stohů dříví, z nichž každý se skládal z polen určité délky, stálo pár budov. Byl tam hostinec, sklad a malá osada.

Pomalu a tiše připluli k molu a sunuli se podél něj, dokud nedorazili ke stohu dřeva, jehož polena svou délkou vyhovovala malému kotli na palubě parníčku.

Ze stínu se vynořila postava jakéhosi muže.

„Hééj, kdo jste?“ zavolal na ně.

Zachytil však lano, které mu hodili, a omotal ho kolem velkého dřevěného pilíře. Pak vyskočil na břeh Bat Mullen s lanem ze zadní paluby.

„Hej, Pete,“ zahlaholil přitom a zamířil k hlídači skladiště.

„Máte tady návštěvu, Pete?“ zeptal se.

„Aha, to jste vy,“ odvětil muž. „To jste vy, co tady před pár týdny projeli s velkým vorem. Copak tady chcete s touhle kocábkou? Proč se nevezete zpátky nějakým luxusním parníkem?“

„Ale, tahle lodička je dárek pro přítele na severu,“ zazubil se Bat Mullen ve svitu měsíce. „Slíbili jsme mu malou pozornost, protože je to náramně fajn kámoš a ohromně se vyzná ve dřevě. No, ale teď pospícháme. Neměl bys pár pomocníků, kteří by nám píchli s nakládáním dříví?“

„Jojo, jasně,“ přikývl Pete. „Sedí uvnitř a hrají poker. Hned pro ně dojdu a dáme se do toho. Můžete už začít.“

Otočil se a zmizel směrem ke stavení.

Bat Mullen pořád ještě stál nehnutě tak, jak se zarazil.

Joe Lasset, který obsluhoval kormidlo, ho teď odevzdal Georgii se slovy: „Teď dávej dobrý pozor, sestřičko! Jestli se něco semele, pak…“

„Já vím,“ přerušila ho. V hlase měla drsný tón. Zněl poněkud více hrdelně než jindy.

„Maddegane,“ řekl Lasset, „ty zůstaneš na palubě. Dřevo budeme nakládat ze břehu ve velkých koších zavěšených na ráhně. Budeš vyklápět koše na palubu. Jakmile uslyšíš trojí krátké zahvízdnutí, všeho necháš, skočíš k lanu, vezmeš sekyru, která tam leží, a lano přesekneš. Jamie bude u stroje a bude topit dole pod kotlem. Jakmile uslyšíte hvízdnutí, přeseknete lano, jasné?“

Maddegan přikývl. „Naprosto,“ řekl. „A dávejte na sebe pozor!“

Joe Lasset se jen usmál. Pak vystoupil s Billem Shanem a Batem Mullenem na břeh. Na chvíli se zastavili a zavětřili směrem do tmy.

Pak ale vzali vykládací ráhno a s velkým košem na jeho konci zamířili ke stohu dříví. Byl to obrovitý koš, který pojmul téměř polovinu nákladu žebříňáku. Začali do něj házet polena. Nesměli totiž ztrácet čas.

A ještě předtím, než z hospody přišli pomocníci, které přivolal Pete, měli už koš plný. Dokázali totiž chytit za práci.

Ken Maddegan už za chvíli vyprazdňoval na lodi první koš. Zachytil ho, převrátil, trochu ho povytáhl, aby z něj vypadlo všechno dříví, a opět ho narovnal. Zatáhl za ráhno a jednou hlasitě hvízdl.

Zatímco se koš na břevně houpal směrem ke břehu, podíval se přes palubu.

Stáli tam Lasset, Mullen a Shane.

Otočili se k mužům, kteří vycházeli z hospody.

Ale Pete s nimi nebyl.

Proč nejde také? Pete je tady přece skladmistrem.

„Pozor!“ zasykl Joe Lasset na své dva partnery Mullena a Shana.

Jenže v té chvíli už měli utíkat. Možná by se pak ještě stihli dostat na palubu. Dávno už také měli třikrát zahvízdat, aby Maddegan a Tagert přesekli lana.

Jenže zaváhali.

Z hospody se k nim blížilo na půl tuctu mužů.

Jakýsi hlas zvolal: „Hej, tu vaši kocábku naložíme za půl hodinky dřevem tak, že se potopí! Hej!“

Poslední slovo bylo povelem a signálem. Chvíle blafování skončila.

Těchhle šest či sedm mužů nebyli pomocníci ve skladišti. Ne, byli to pistolníci najatí Společností. To si prchající čtyřka uvědomila v téhle chvíli naprosto jasně.

Zaleskly se hlavně pušek. Tichem noci se ozvaly výstřely koltů. Nastalo peklo.

Jeffersonovo skladiště jim poskytlo dokonalý úkryt. Společnost, nebo jak by se dala nazvat ta sebranka lumpů, udeřila.

Joe Lasset už nemusel ani hvízdat. Výstřely koltů byly dost jasným signálem. Maddegan přiskočil k lanu na přídi, chytil sekyru a lano přeťal.

Vzadu vyběhl z přístřešku strojovny Jamie Taggert. Vztekle zařval a nejraději by byl vyskočil na pevninu a pustil se do boje.

Jenže se zarazil a pak se vrhl k lanu na zádi a také ho přesekl.

Malý parníček byl opět volný. Proud ho již začal strhávat, ale to se nesmělo stát. Na břehu se přece bili Lasset, Mullen a Shane.

Byli už několikrát zasaženi. Potáceli se, nebo dokonce klečeli. Ale stříleli dál. Ještě se bili.

Taggert opět zavyl jako Komanč.

Skočil do malé strojovny, pustil páru do obou pístů, které poháněly lopatkové kolo. „Malá Mary“, kterou proud již strhl trochu níž, opět zamířila k molu.

Georgie neřídila. Přivázala kormidlo a střílela z pušky okénkem kormidelnické budky. Měla sedmirannou spencerovku. Pálila na stíny ve tmě velice rychle a přesně.

Lasset se teď blížil ke břehu potácivým krokem opilce. Na palubu se ještě dostal vlastními silami.

Teď ovšem vyskočili na břeh Maddegan i Taggert. Počítali s tím, že Georgie zadrží střelbou z pušky zbývající tři chlapy, kteří ještě pálili. Nikdo jiný už nestřílel. Leželi na zemi jako Mullen a Shane. Maddegan a Taggert stříleli z koltů podporováni salvami z Georgiiny pušky.

Když se Maddegan dostal k Mullenovi a nadzvedl ho, Mullen ještě jednou zasténal, ale pak vydechl. Maddegan, který ho nesl, najednou věděl, že drží v náručí mrtvého. Ale nepoložil ho na zem. Odnesl ho na palubu.

Taggert se vydal za ním se Shanem. Shane bolestně sténal. Georgie mezitím uvolnila kolo ze smyčky. Zamířila s člunem doprostřed řeky.

Taggert přiskočil ke stroji, aby přidal páru a přiložil dříví.

Podařilo se jim naložit vlastně jediný koš dříví, takže jen o něco víc než půldruhého kubíku.

Padli do léčky. Zdálo se, že podcenili moc Společnosti.

Když nastalo ráno a slunce začalo pomalu rozpouštět mlžný opar

na březích, na palubě parníčku už věděli, že Bat Mullen je mrtev a Bill Shane s největší pravděpodobností brzy zemře. Také Joe Lasset dostal dost ošklivý zásah, ale zřejmě ne smrtelný, Georgie Morganová se mužům ukázala z další stránky: Projevila se jako zručná ošetřovatelka.

Maddegan, který teď řídil člun, se pořád ohlížel po Georgii a Taggertovi, kteří se starali o oba raněné.

Až mnohem později k němu Georgie přistoupila. Byla celá pobledlá.

„Svět asi vážně není dost velký na to, abychom utekli pomstě Společnosti. Kene, odkud vezmeme dříví? Musíme jet ještě den a noc. Ale bez dříví…?“

„Nějaké seženeme,“ řekl. „Nějaké dříví přece musíme sehnat. Jak je Shanovi a Lassetovi?“

„Shane to nemůže přežít. Jedině, že by mu kulka nepoškodila nic v těle a zůstala někde mezi střevy. Ale tomu nevěřím. Strašně krvácí. Zemře.“

Řekla to klidně a on na ni pohlédl a pochopil, že Georgie se už nejednou v životě musela dívat do očí nebezpečí a smrti.

Ta už musela mít za sebou hodně nepříjemného.

„Georgie, jsi báječná ženská,“ zamumlal. „Moc šikovná holka. Na tebe se může chlap spolehnout.“

V jejích očích se na chvíli objevil výraz radostného, ba vděčného překvapení, ale to byla jen kratinká chvilka. Pak opět nasadila drsný a téměř odmítavý výraz.

Řekla: „Uvažuj, Kene Maddegane! Moc dobře si to rozmysli! Na mě se nemůže nikdo spolehnout. Nebo se snad mohl spolehnout Robin Delahanty? Copak jsem velice rychle nezradila svého milence, přítele a chlebodárce Robina Delahantyho? Copak jsem se okamžitě nepřidala k vám, abych využila situace? Copak si o mně nemyslíš, že jsem jen obyčejná běhna, která jde jen a jen za svým prospěchem, a na kterou tedy není spolehnutí?“

Její slova byla stále více plná hořkosti a Ken Maddegan z nich vycítil hluboké sebeopovržení.

Vzala mu z ruky kormidlo.

Jenže on u Georgie ještě chvíli zůstal. Oba se dívali na proud.

Chtěl jí něco říci, ale připadalo mu zatěžko najít správná slova.

Po chvíli zamumlal: „Asi máš svoje důvody, řekl bych, že spoustu důvodů, proč to říkáš. Ale pokud jde o mě, já bych ti důvěřoval třeba, až do pekla."

Nečekal na odpověď a místo toho odešel z budky, sestoupil po schůdcích dolů a šel se podívat na Billa Shanea a Joa Lasseta.

Texasan Bill Shane byl při vědomí. Vážně se na něj zadíval. Ruce měl složené na zakrváceném obvazu.

Pak se najednou usmál a řekl: „Vlastně jsem byl už doma v Texasu před pár lety zralý pro peklo. A tak bych měl být vděčný za ty roky odkladu, co jsem dostal. A taky jsem! Jenže bych přece jen rád ještě jednou sjel po řece na nějakém velkém voru. To byl pokaždé můj nejhezčí zážitek! Byla to ještě větší nádhera než projížďka na divokém koni, mnohem větší krása. Jo, na obrovitánském voru po řece …"

Náhle ztratil vědomí.

Ken Maddegan mu nahmatal tep a položil mu dlaň na čelo.

Zatraceně, pomyslel si, co bychom měli udělat, aby měl větší šanci přežít? Co bychom měli udělat?

Zahlédl Jamieho Taggerta, který se blížil od přístavku na přídi a nesl dříví. Taggert přišel až k němu a pohlédl stejně jako Maddegan na Billa Shanea.

Joe Lasset, který na chvíli omdlel, protože zřejmě ztratil příliš mnoho krve, se opět probral. Zíral na oba muže a otočil pak hlavu stranou a vleže se zadíval na Billa Shanea.

„Zatraceně," zasípal, „to jsme to ale schytali, co? Tak draze ještě nikdy nikdo za pár polen dříví nezaplatil. Poslyšte, vymyslete něco. Potrapte si hlavy!"

Taggert i Maddegan to slyšeli, ale neodpovídali.

Jen na sebe mlčky pohlédli a přemýšleli.

Jenže nač mohli přijít?

Taggert zlostně zaklel. Pak vztekle kopl do jednoho polena, jako by ono mohlo za celou tu jejich smůlu. Jenže pak dřevo zvedl a odnesl ho ke strojovně a přiložil pod kotel parního stroje.

Oheň mu připadal jako dychtivá nenasytná nestvůra. Zanedlouho už nebude čím nakrmit tohohle žravého netvora. Pak jim dojde pára

v pístech a přestane se točit lopatkové kolo, které je zatím pohání.

Zaslechl vpředu Maddeganovo volání a vyšel z přístřešku ven.

„Malá Mary“ mezitím proplouvala kolem výběžku mělčiny v mohutném proudu. Za ním byla dost hluboká zátoka, která sahala až k dalšímu jazyku. Oba výběžky vypadaly jako obrovité hlavy, mezi nimiž bylo možné registrovat velmi mírné, sotva patrné proudění v opačném směru.

A v této klidné zátoce ležel přístav jakéhosi malého městečka.

A bylo tady i skladiště dříví.

Z městečka vedla vozová cesta přímo na západ do kopců. Maddegan se zadíval přes Taggerta a ukázal tím směrem.

„Tohle město je snad dost veliké, aby tady měli doktora. Zakotvíme. A je tam i skladiště dříví. Přirazíme ke břehu. Souhlasíte?“

Komančská tvář Jamieho Taggerta se zlostně zkřivila.

Vrhl pohled na Billa Shanea, který byl stále v bezvědomí, a pak na mrtvé tělo Bata Mullena, ukryté pod přikrývkou.

Olízl si rty, zadíval se směrem k městečku a chřípí nosu se mu zachvělo.

Vzhlédl nahoru ke kormidelnické budce, kde stála u kormidla Georgie. Ta ovšem také zhlížela dolů k mužům, jako by čekala na rozhodnutí.

Joe Lasset, který byl při vědomí, a jemuž se nevedlo dvakrát dobře, řekl varovně: „Hoši, jenom se kvůli nám nedostaňte i s tím děvčetem do nebezpečí. To by nechtěl ani Bill Shane.“

„Jenže má v břiše kulku,“ řekl Maddegan. „Takže potřebujeme doktora, který by mu ji dostal ven. Chápete? Ta kulka musí ven. Potom snad bude mít jakous takous šanci vyváznout. A potřebujeme dříví. Myslíte si, že nás ti banditi budou čekat v tomhle městě? Ti se spíš domnívají, že přirazíme u některého opuštěného skladiště. Myslím, že bychom měli trochu riskovat, když nám předtím opatrnost mnoho nepřinesla. Co vy na to?“

Jamie Taggert se náhle rozhodl. „Správně,“ řekl. „Jsem na tvé straně, Maddegane. Přirazíme ke břehu. Všechny jsme vás s Maddeganem přehlasovali.“

Pokynul nahoru Georgii. A ta zřejmě jen čekala na jeho pokyn.

Zamířila s loďkou ke skládce dříví a k molu.

Bylo dopoledne. Jejich malý parníček vypadal tak nenápadně, že si ho sotva kdo všiml.

U mola, poněkud dál proti proudu, kotvil veliký nákladní parník. Bylo na něm dosti rušno.

Vozová cesta, vedoucí napříč městem od řeky až ke kopcům na západě, byla plná povozů. Muselo jich být na tři stovky. A každý z nich byl tažen minimálně osmi mezky.

Malého parníčku si nikdo nevšiml.

A to jim vyhovovalo.

Maddegan nechal alespoň teď u mola všechno na Georgii a Jamiem Taggertovi. Sám se vydal na cestu k doktorovi. Po několika krocích potkal muže, který si ho zvědavě prohlížel a zeptal se: „Chcete nakládat dříví?“

„Jasně,“ řekl Maddegan. „Až po komín. Ale nejprve bych chtěl najít doktora. Kde bydlí?“

„Touhle ulicí,“ ukázal muž. „A pak první ulicí napříč, druhý dům vpravo. Jenže doktor hrál celou noc poker a je pořádně namazaný.“

Brzy nato již Maddegan klepal na dveře uvedeného domu, jehož vývěsní štít ostatně také dokazoval, že je tady správně.

Otevřela mu sešlá stařena a hned řekla: „Doktor nebude ještě pořádně dlouho při smyslech. Ani téhle noci se mu nepodařilo uchlastat se k smrti. Ale polomrtvý přece jen je. Toho by teď nevzbudily ani trubky z Jericha.“

„Ale ano,“ namítl Maddegan. „Já ho proberu. Na to se můžete spolehnout, madam.“

Když Maddegan vešel do místnosti, ucítil, že doktor byl, a pořád ještě je notně opilý.

Také slyšel, jak chrápe.

Doktor ležel rozvalený na posteli jako medvěd. Ano, měl postavu medvěda a vážil jistě půldruhého metráku. Byl to obr, ne snad hora sádla, ale pořádný pořez.

Maddegan vzal láhev, která, ze tří čtvrtin prázdná, pořád ještě stála na nočním stolku. Přidržel mu ji u nosu. Když muž otevřel ústa, nalil mu obsah láhve do chřtánu.

Doktor se téměř udusil. Rozkuckal se. Skutečně zápasil s kašlem

ze všech sil.

Ale probralo jej to.

Když se konečně poněkud uklidnil, posadil se na okraj postele.

Pak vzhlédl na Maddegana. „Hochu," zamumlal, „už jsem myslel, že mě chceš zabít. To snad nemáš v úmyslu, že ne?"

„Ne, doktore," odvětil Maddegan. „Chtěl jsem jen, aby ses co nejrychleji probral. Protože můj kámoš dostal kulku do břicha a zemře, jestli mu ji co nejdříve nějak elegantně nevytáhneš. Takže si sbal nádobíčko a jdeme! Protože to vážně moc spěchá!"

„A co když se mi nechce?"

„Tak tě poženu ulicí až na molo, tam, co je skladiště dříví," odvětil Maddegan vážně.

Obrovitý doktor na něj užasle pohlédl.

„No, nevypadáš zrovna na padavku," řekl nasupeně, „ale mě zmlátit, to bys nedokázal. Jenom to zkus.

No, pojď! Uhoď! Ukaž, co umíš! A jestli to nedokážeš, tak tě vyhodím z tohohle domu tak, že pokácíš cestou k břehu všechny stromy, co rostou podél ulice, souhlasíš?"

Mezitím se zvedl.

Postavil se v celé své síle. Jeden a půl metráku kostí a svalů. Nebyl vyšší než Maddegan, ale téměř dvakrát tak silný. Maddegan proti němu vypadal jako věchýtek.

Zeširoka se usmál.

Maddegan užasl. S takovýmhle doktorem se ještě nikde nesetkal a na celém světě zřejmě žádný podobný doktor nežije.

Na chvíli zapochyboval, zda tenhle chlap vůbec bude schopen pomoci Billu Shaneovi. Ovšem jako doktor by to měl zvládnout. A především má všechny potřebné nástroje a prostředky.

Doktor si ukázal na bradu a nastavil mu ji.

„Můžeš mě do ní bouchnout," řekl. „A vsadím se, že se ukáže, že máš jenom silné řečičky, a ve skutečnosti jsi slaboch. No, tak to zkus. Jenom pozor, ať si nevykloubíš ruku. Budeš mít dojem, že jsi bouchl do kamene. Kosti budeš mít asi na maděru. No tak?"

Opět se zazubil. Ovšem tentokrát měl smůlu.

Maddegan byl totiž bývalým zápasníkem, který přesně ví, jak má udeřit. Nezaváhal ani na vteřinu, zapřel se, nadechl se, zadržel dech a

udeřil nejen pěstí a paží, ale celou váhou těla.

Ještě nikdy nikoho nezasáhl tak tvrdě. Ucítil náraz v celé paži až do ramene.

A doktor, ten zavalitý pořez, spadl na postel a nohy mu vylétly do vzduchu.

Pak zůstal několik chvil nehnutě ležet. Posléze se ozvalo bručení a doktor se opět posadil. Sáhl si na bradu a až teď si Maddegan všiml, jak má doktor jemné, citlivé prsty. Poznal to i podle toho, jak si doktor ohmatával bradu. Nakonec vzhlédl na Maddegana a přikývl.

„No jo, jsi prostě jednička," řekl. „Tys to vážně dokázal. Jo, jsi první, komu se to povedlo. Umíš se bít ze všech nejlíp. Vážně sis nic nezlomil?"

„Ne," odvětil Maddegan. „Ale teď už konečně pojďme! Nebo tě mám do přístavu hnát klackem, doktore?"

Ten se usmál.

„Chlapče, už jsem pomalu střízlivý. Cos to povídal? Tvůj kámoš má v břiše kulku? Potřebuju hrnec černé kávy, a pořádně silné. Rozumíš? Dostanu ho u vás na palubě? Říkal jsi skladiště dříví u mola? Takže jsi přišel z lodi. Jsi přece z řeky, ne?"

Maddegan přikývl a jen řekl: „Moc mluvíte. Doufám, že jako doktor nejste takový mluvka!"

Doktor nejprve nechtěl operovat na palubě. Řekl: „Na téhle ubohé skořápce mám operovat smrtelně raněného člověka? Copak jste se zbláznili? V téhle komůrce, na tomhle stole…?"

„Vydrhli jsme ho mazlavým mýdlem a horkou vodou," vložila se do řeči Georgie. „Umyla jsem i jeho a natřela jsem ho silnou whiskou. Je docela čistý. Tak už, doktore, konečně začněte!"

Ten se na ně zadíval. Pak pohlédl na Billa Shanea, který ztratil vědomí. Položili ho na stůl v malé kajutě.

„Tohle je mi ale divná loď," zamumlal doktor. „Nemohli by tam venku přestat rámusit s tím dřevem? Vadí mi to. To máte tak

naspěch?“

„Správně, doktore,“ zamumlal Maddegan. „Máme strašně naspěch.“

Zavalitý muž s jemnýma rukama přikývl.

„No tak se do toho dáme,“ řekl. „Vařící vodu. Dělám to pro vás proto, že jsem doktor a zamlouvají se mi lidi, kteří mě dokážou srazit na zem. Takže se do toho dáme. Jsem blázen. Už můj táta byl blázen a jeho táta a jeho …“

Když už Maddegana nepotřebovali, vyšel ven, protože věděl, že Jamie Taggert tam dostává pořádně zabrat. Taggert tam dohlížel na nakládání dříví a současně sledoval okolí.

Když k němu Maddegan přistoupil, řekl: „Zatím jsem nic podezřelého nezpozoroval. Vypadá to skoro, jako by Delahantyho lidé nepočítali s tím, že jsme tak drzí a přistaneme v městě. Ale …“

Zmlkl, protože právě spatřil blížící se skupinu jezdců. Přijížděli ze směru po proudu a jejich koně byli celí zalití potem.

„Už jedou,“ řekl Jamie Taggert zlostně a posunul si kolt. Podíval se na Joa Lasseta, který seděl na lavičce u přední budky a celou dobu jistě sbíral síly.

„Joe, teď tě budem potřebovat,“ řekl. „Půjde to?“

„Vždycky, Jamie, já vždycky! Vzpomínáš si, jak jsme si tenkrát v zimě poradili s těmi Indiány? Tenkrát jsi ani neměl čas mi vytáhnout z ramene šíp. Tehdy to se mnou taky ušlo, co říkáš? A teď to půjde zas.“

Ano, během uplynulých hodin se dost sebral. Měl asi ještě trochu horečku, ale tělo se už zřejmě vypořádalo se značnou ztrátou krve.

Na kolenou měl položenou pušku a kolt měl zastrčený v holínce, protože ho tak mohl vsedě snadněji vytáhnout. Maddegan a Taggert vyšli na břeh. Vyměnili si pouze pohledy. V rukou drželi pušky a v pouzdrech u pasu měli revolvery.

Jezdci se zastavili u mužů, kteří nakládali dříví na „Malou Mary“.

Maddegan a Taggert zaslechli, jak jeden z oněch čtyř jezdců

zvolal: „Nechte toho, hoši! Přestaňte nakládat a zmizte odtud! Rychle, ať už jste pryč!“

Muži ihned poslechli. Zřejmě jezdce poznali a dobře věděli, co jejich povely znamenají. Mezitím se dostatečně přiblížili Maddegan i Taggert, který teď ukázal, že nejen vypadá jako Komanč, ale že mu patrně ještě v žilách koluje krev jeho komančských předků.

Protože Taggert najednou vyrazil divoký pokřik. Byl to zvláštní zvuk, krutý a divoký.

Zvuk, který vydává útočící samice pumy.

Koně doslova explodovali. Jinak se to ani nazvat nedalo. Během zlomku vteřiny se proměnili ve vzteklé mustangy toužící za každou cenu utéci před nebezpečím, které signalizoval onen zvuk. Zmocnila se jich panika. Jedno ze zvířat skočilo i s jezdcem do vody a tam ho ze sebe setřáslo. Téměř se utopil, protože neuměl plavat. Druhé zvíře cválalo i s jezdcem pryč.

Třetí kůň se jako pominutý točil dokola a střídavě se stavěl na zadní a pak zase téměř na hlavu. Jezdec se na něm taky neudržel moc dlouho a svalil se Maddeganovi k nohám. Maddegan ho praštil pažbou pušky do hlavy.

Čtvrtému jezdci se podařilo zvíře zvládnout. Taggert k němu s úsměvem přistoupil. Jezdec už neměl ani pomyšlení na to, aby vytáhl zbraň, protože nevěděl, kde mu hlava stojí. Chtěl se jen dostat odtud.

Taggert mu řekl: „Ty ale umíš jezdit. A ten tvůj koníček se asi pumy nebojí.“

„Ne-ne-ne,“ zakoktal ten muž a pořád ještě musel koně uklidňovat.

„A-a-a-ano,“ koktal dál a nebylo jasné, v jakém pořadí odpovídal na ty dvě Taggertovy narážky.

Taggert to vzal zkrátka.

Ještě jednou zařval jako puma.

A tentokrát se ani poslední jezdec neudržel. Kůň ho setřásl a muž se skutálel Taggertovi k nohám. Ten ho praštil – a kdo by mu zazlíval, že to udělal pažbou pušky? Vždyť Lasset a Shane byli těžce raněni a Bat Mullen dokonce zemřel.

Ne, nikdo to nemohl mít Taggertovi za zlé.

Obrátil se pak k mužům, kteří jim pomáhali se dřevem a trochu se

teď stáhli do ústraní.

„No tak, pojďte sem a makejte dál! Nebo vás pošleme k čertu! Pojďte sem! Nedejte se v práci rušit takovými padavkami!“

Když opět pluli po řece a ozývalo se pravidelné šplouchání lopatkového kola, stál zavalitý doktor na břehu a mával jim.

„Strašně rád bych věděl, jestli se z toho dostane. Jojo, to bych moc rád věděl!“

„Pošleme ti zprávu, doktore!“ zavolal Maddegan na břeh.

Přistoupil ke Georgii do kormidelnické budky. Georgie svírala kormidlo energickýma rukama.

„Už jsem to jednou řekl,“ zamumlal Maddegan. „Jsi báječná holka, Modroočko. Je na tebe spolehnutí.“

Pohlédla na něj úkosem a pak si ho přeměřila od hlavy k patě. Na jeho poklonu ovšem nereagovala.

Teprve po chvíli řekla: „Během doby, co jsme tady kotvili, projely nahoru tři parníky. Tři! A i když mezi nimi nebyla »River Queen«, musíme počítat s tím, že se co nevidět objeví. Přijede s Robinem Delahantym a tuctem zabijáků na palubě. Kene Maddegane, chci se k vám zachovat fér, protože možná většina z nás zemře – i já. To, co jsem vzala ze sejfu Robinu Delahantymu, má cenu více než milion dolarů. Delahanty si to nedá jen tak vyfouknout. Takže se za námi nevydá jen kvůli pomstě. Ne, bude to i kvůli tomu milionu.“

Maddegan užasl.

„To je v tom malém váčku více než milion?“ zeptal se nevěřícně.

Přikývla.

„Perly,“ řekla. „Nejkrásnější perly jižního moře. Nejkrásnější perly z jednoho ostrova. Vhodné přímo pro královny. Každá perla sama o sobě je učiněným pokladem. A patří mně. Delahanty je chce ukrást podruhé. Takže chápeš, že nás bude pronásledovat velice tvrdošíjně a že nebude litovat peněz ani námahy.“

„Jo, to už je mi teď jasné,“ přikývl Maddegan. Chtěl by jí položit

ještě spoustu otázek, ale viděl na ní, že by jí další otázky byly nepříjemné a že by na ně ani neodpověděla.

Georgie mu odevzdala kormidlo se slovy: „Postarám se teď o jídlo a podívám se na raněné. Ještě na jedno jsem se tě chtěla zeptat, Kene Maddegane …“

„Tak se zeptej,“ řekl a vzal kormidlo.

„Předtím, než ses stal zápasníkem…“ začala. „Čím jsi byl? Nejsem z tebe moudrá. Jsi určitě muž od řeky. To se pozná podle spousty detailů. Řídíš loď jako zkušený vorař. Jen jsi trochu vypadl ze cviku. Co jsi dělal předtím, než jsi se stal zápasníkem?“

Usmál se. „Byl jsem dost divoký a dělal jsem všechno, co se naskytlo. Jo, i já se narodil na Mississippi. Táta měl plovoucí obchod, který kotvil, kde se dalo. Ale byl jsem i dřevorubcem a vorařem, jako tihle hoši. Pak jsem si myslel, že pěstmi vydělám peníze rychleji. Doprovázeli mě dva starší chlapi, o které jsem se musel starat a …“

Zarazil se, ale Georgie pokračovala místo něj „…a ti tě potom zradili a nalili ti do čaje omamný prostředek. To vím, protože jsem byla u toho, když Robin Delahanty vydal tenhle rozkaz. Měli tě vyřídit, aby bylo jisté, že ten zápas prohraješ. Asi tě velice zklamali, když to udělali, že?“

Jen přikývl.

Oba chvíli mlčeli. Ačkoliv mu už odevzdala kormidlo a chtěla odejít, přece jen u něj ještě chvíli zůstala, jako by svou přítomností chtěla poněkud zmírnit samotu, kterou asi pociťoval.

Řekla nakonec: „Všichni jsme jenom lidé a žádní světci. Nejsme ani nijak zvlášť dobří nebo čistí. Všichni děláme chyby a často se pereme s tím, co máme, o to, co bychom rádi, nebo někdy jen o holý život. Podívej se na mě! Začala jsem si s Delahantym jen proto, abych mu v příhodné chvíli mohla vzít perly, které mi patří. Když jste ho zaskočili, zdálo se mi, že je to ta pravá chvíle. Jenže teď už si tím nejsem tak jista. Vliv a moc Společnosti možná sahá dál, než kam budeme schopni utéct. Neodsuzuj ty dva, kteří tě zradili. Každý chce žít a je jen málo lidí, kteří chtějí zemřít hrdě.“

Odešla.

Zůstal v kormidelnické budce sám a řídil malý člun proti proudu.

V duchu přemítal, zda vliv Společnosti skutečně sahá dál, než kam budou mocí dorazit. Ale možná, že by se mohli zachránit tím, kdyby prostě zabili Robina Delahantyho.

To už mohli udělat. Měli ho v rukách. Ale nemohli přece spáchat vraždu. Protože nic jiného než vražda by to nebylo. Jenže teď možná právě proto přijdou sami o život.

Jeli další den a noc. Proplouvali kolem osad, potkávali lodě, které pluli proti nim nebo které naopak předjížděli. Je samotné předjel dvakrát parník. Několikrát spatřili lodě kotvící u mol menších osad.

Šest mil za hodinu, šedesát mil za deset hodin – taková byla asi jejich cestovní rychlost.

A Bill Shane, kterému zavalitý doktor rozřízl břicho, aby mu vytáhl z vnitřnosti kulku, ten Bill Shane, o němž se už téměř najisto domnívali, že zemře, byl stále na živu. Jednou se zeptal: „Poslyšte, to jsme na »Malé Mary« a na Big Muddy, nebo už v pekle?“

„V pekle nás zatím nechtěli – a tebe zvlášť ne,“ odvětil Joe Lasset, který se zotavoval ze zranění mnohem rychleji. Však také nebylo tak těžké jako rána Billa Shanea. „Ale před pár dny jsme museli pohřbít Bata Mullena,“ dodal. „Pohřbili jsme ho na ostrově. To by se ti asi taky zamlouvalo, co, starouši?“

„Na ostrově uprostřed řeky?“ zeptal se Bill Shane. Všichni tři přikývli – Joe Lasset, Jamie Taggert a Ken Maddegan. Jen Georgie byla zrovna nahoře a řídila člun.

„Jasně,“ zamumlal Bill Shane, „na ostrově uprostřed řeky je pro voraře to nejlepší místečko. Vždyť s námi plavil dřevo po tolika řekách. Jo, to by se mi taky líbilo.“

Po těch slovech opět usnul.

Zase už téměř spotřebovali celou zásobu topného dříví, když

jednou v noci spatřili světla na molech v Independence.

„Riskneme to?“ zeptal se Joe Lasset a všichni věděli, co tím myslí.

Museli naložit dříví.

„Ale zvládli bychom to až k Westportu,“ řekl Jamie Taggert.

Ještě uvažovali, když Georgie z kormidelnické budky zavolala: „Za námi se objevil parník! Je rychlý. A mohla by to být River Queen. Jo, tentokrát by to vážně mohla být ona!“

Ohlédli se. A v jasné měsíční noci plné hvězd spatřili parník. Byl jen minimálně osvětlen, měl pouze předepsané poziční lampy.

Georgie náhle zamířila s jejich malým člunem doprostřed řeky, do stínu zalesněného ostrova. Mohli se odvážit těsně ke břehu, kde se větve stromů skláněly až k hladině.

„Tady zakotvíme!“ zvolala Georgie a muži s tím souhlasili. Vytáhli lana. Stroj přestal pracovat, malé lopatkové kolo se zastavilo. Světla už dávno zhasli.

Teď tedy čekali.

Byla to skutečně „River Queen“ Robina Delahantyho, která se k nim blížila proti proudu?

Ano, byl to Delahantyho parník. To si v jasné noci záhy uvědomili.

Blížil se rychle, jel plnou parou. Takže musel mít na palubě zkušené lodivody. Brzy se dostal na úroveň „Malé Mary“. Vzdálenost k ostrovu byla necelých sto metrů.

A nebylo pochyb. Byla to „River Queen“ – takříkajíc vlajková loď Společnosti, v níž měl hlavní stan šéf celé té bandy.

Zamířila k molu osady Independence a pak se ozvala parní siréna, která dala signál k nakládáni dříví.

„Zakotví tady a pár hodin budou nakládat,“ řekla Georgie klidně v kormidelnické budce. „Ale i my musíme nejpozději na úrovni Westportu naložit na palubu dříví. Budeme tam asi za deset hodin. A to už zase bude den. Takže »River Queen« nás dohoní právě ve chvíli, kdy budem nakládat. Chápete? A ani ve Westportu, ani v Independence neexistuje zákon, který by nás ochránil, V žádném z těchto měst se nikdo nestará o to, co se děje na řece. Ti tam mají dost starostí s karavanami povozů. Ve dne to uvidíme. Všude kolem

města jsou vozy vystěhovalců. Připravují se tady na velkou cestu na západ. A u břehu podél mola čekají spousty povozů, aby odvezly náklad z lodí dál do vnitrozemí. Každý se tady stará jen o své vlastní zájmy. Není tady policie jako třeba v New Orleans nebo Saint Louis. Tady je už skutečný Divoký západ. Ale proč vám to povídám? To přece víte sami moc dobře, ne?“

„Jistě, sestřičko,“ odpověděl Joe Lasset.

Odmlčeli se a přemýšleli.

Pak řekl Jamie Taggert: „Měl bych sto chutí se vydat na palubu »River Queen« a tentokrát tam dovést prácičku do konce. Riskneme to?“

V jeho hlase zazněla divoká odvaha.

Ale Maddegan řekl varovně: „Ne, kamarádi, to ne! Teď tam na palubě mají určitě na dva tucty chlápků. S těmi bychom si neporadili. Jestli nás tady neobjeví a nenajdou po nás stopy ani ve městě, a ani o nás nikde neuslyší, budou si možná myslet, že už jsme dál. Pak budeme celkem v bezpečí a budeme moci v klidu přistát a naložit dříví. Jen nás nesmí zpozorovat. Chápete?“

Pochopili ho náramně dobře a věděli, jaké drzosti se chce odvážit.

Budou jako zvěř, která se ukryje za zády lovců. A najednou se jim ten nápad zalíbil.

„Uděláme to,“ řekl Jamie Taggert.

„Jasně,“ rozhodl se i Joe Lasset.

„Tak vyhoďte lana,“ řekla jim dolů Georgie. „Vyhoďte lana ven! Jamie, pojedeme na čtvrtinu páry napříč proudem a poplujeme těsně kolem břehu, až narazíme na nějaké menší skladiště dříví.“

Takovou malou skládku dříví našli záhy. Byla rovnou na konci ulice vedoucí kolmo k břehu. „River Queen“ ležela dobrou čtvrt míli výše proti proudu u mola. Byla osvětlená a poskytovala naprosto zřetelný cíl.

Molo, u něhož zakotvila „Malá Mary“, bylo malé a staré. Na souši bylo několik stohů dříví. Opodál stály kůlny a obytná chatrč.

Kotvilo zde několik větších člunů. Zřejmě to tady zároveň fungovalo i jako malá opravna lodí.

Světlo vydávala jediná lucerna, která byla zavěšená na sloupu.

Jamie Taggert a Ken Maddegan zamířili k baráku. Zaklepali na dveře, ale nic se nehnulo. Uvnitř také nesvítilo světlo. Ale když Maddegan dveře otevřel a strčil hlavu dovnitř, zaslechl zavrčení obrovitého psa.

Čísi hlas řekl: „Jen klid, Trhane! – Hej, co tam venku chcete?“

„No,“ řekl Maddegan, „přirazili jsme, pane, se člunem u vašeho mola a rádi bychom u vás naložili další dřevo k cestě nahoru do Montany. Uděláme spolu obchod?“

„Teď v noci ne,“ odpověděl muž. „Jsem tady jen sám se psem. Mí pomocníci tady nebydlí. Přijdou až ráno. Už jsem přestal obchodovat se dřevem. Tohle jsou už jen zbytky.“

„A kdybychom si to naložili sami?“ zeptal se Maddegan.

Muž se zamyslel.

„Co jste zač?“ zeptal se. „Poslyšte, jsem slepý. Musím se spoléhat jen na svoje uši a na psa. Ale slyším, že s vámi něco není v pořádku. Tak co to je?“

Maddegan uvažoval. A stejně tak i Lamie Taggert. Váhali. Pak ovšem řekl Maddegan: „Začali jsme si se Společností a chceme se dostat na sever. Říká vám to něco, pane?“

„Jistě,“ odpověděl muž a jeho pes, který předtím zle vrčel, se teď docela uklidnil. „Jistě, říká mi to velice mnoho. Nedávno tady byli jacísi dva muži a ptali se, jestli jsem neprodal nějaké malé bárce dříví. Seděl jsem venku vedle dveří, u stěny domu. Trhana mi skoro zastřelili. Hoši, můžete si vzít tolik dříví, kolik chcete. Jen si ho vezměte.“

Jeho hlas zněl ke konci velice tvrdě. A po krátkém zaváhání dodal: „I já jsem se kdysi pustil do boje proti Společnosti. Dříve bylo takových lidí víc. Jenže nás všechny zničili. Jednoho dne mi vybuchl parní stroj, který poháněl pily. Oslepl jsem. Hoši, nedejte se srazit na kolena.“

Po těch slovech se všichni odmlčeli. Bylo, jim jasné, že je svedl dohromady osud. Společnost má spoustu nepřátel. A ne všichni mají strach. Jinak to ani být nemůže.

Nakládání byla pořádná dřina, protože museli nakládací ráhno obsluhovat kladkami a vrátkem. Pomáhala i Georgie a Joe Lasset, který se už mezitím docela uzdravil. Pracovali tvrdě a mlčky několik hodin.

Občas si odpočinuli, naslouchali a dívali se směrem proti proudu řeky, kde pořád ještě kotvila osvětlená „River Queen“.

U mola kotvilo samozřejmě mnoho dalších lodí, ale jen jediná je mimořádně zajímala.

Joe Lasset řekl najednou: „Měli bychom se podívat, co tam dělají. A možná …“

Zmlkl, ale ostatní věděli, co chtěl říci.

Dopověděl to za něj Jamie Taggert: „… by se nám povedlo dostat Delahantyho. To bychom pak měli po starostech.“

Na nakládací plošině se objevil muž se psem. Pohyboval se tady naprosto jistě, protože zřejmě znal každé prkno mola. Pes se držel neustále u něj.

„Tak co, už to budete mít?“ zeptal se muž. „Velice rád bych vám pomohl. Možná bych mohl točit vrátkem. Není vás moc. Už se orientuju ve vašich hlasech. A je s vámi i žena. Je tak krásná jako její hlas?“

Všichni se zarazili.

Teď se tiše jeden přes druhého zasmáli.

„Ano, je krásná,“ řekl Jamie Taggert.

„To bych řekl,“ přisvědčil Joe Lasset. Maddegan neříkal nic.

Podívali se na něj ve svitu měsíce.

„No, Kene, rádi bychom slyšeli i tvůj názor,“ řekl Jamie Taggert.

„Ne,“ křikla zostra Georgie. „Nechte toho!“ dodala drsně. Zmlkli.

Pak řekl Maddegan: „No, nedá se hodnotit obvyklými měřítky. Kdybyste hochům pomohl s navíjením vrátku, mohl bych se snad jít podívat, co dělají ti lumpové z »River Queen«.“

Sotva to dořekl, vykročil tím směrem. Dívali se za ním. Slepý majitel skladiště a loděnice řekl: „Jeho hlas se mi líbí. Jak vypadá? Je z vás nejlepší?“

„Možná,“ odvětil Taggert. „Ale ještě jsme ho nevyzkoušeli. Má rezavé vlasy a zelené oči. Kdysi mu říkali daleko na jihu Tygr Ken Maddegan. Byl zápasníkem, ale žádný trouba jestli mi rozumíte, pane.“

„Ale ano, moc dobře,“ řekl slepec.

Pustili se zase do práce a nakládali dřevěná polena do velkého koše. Na palubu malého parníku jich vysypali už dobrou stovku.

Ken Maddegan zatím kráčel podél břehu a blížil se k „River Queen.“

Pobřežní ulice byla stále živější. Procházel kolem mol a nakládacích můstků. Nakládaly se tady povozy, hořely ohně, svítily lucerny a oheň plápolal dokonce i ze sudů s asfaltem. Rachotily parní kladkostroje.

Čilý ruch tady vládl i navzdory tomu, že bylo krátce po půlnoci.

Kenu Maddeganovi to ovšem vyhovovalo. V takovémto mumraji nebude nikomu nápadný. Byl oblečen jako muž od řeky, nechal si narůst vousy, které ovšem nebyly tak rezavé jako vlasy, ale trochu tmavší.

Zastavil se vedle jednoho z vozů, položil dlaň na železnou obruč zadního kola a podíval se na „River Oueen“, která byla vzdálená jen asi třicet metrů a kotvila u mola.

Na můstku spuštěném z břehu stáli dva hlídkující muži. I na palubě bylo vidět přecházející hlídky. Otvory do nakládacího prostoru parníku byly otevřeny. Vlastním nakládacím ráhnem se na „River Queen“ nakládalo na palubu dříví. Na břehu pracovaly dva tucty pomocníků, kteří tam plnili koše.

Zevnitř vozu se ozývalo chrápání vozky. Maddegan cítil brambory. Povoz byl plný brambor. Zřejmě se po rozednění přidá ke karavaně vozů jedoucí po cestě na západ.

Předtím si ovšem vozka dopřával spánku. Spřežení tvořili dva silní koně. Spali vestoje.

Maddegan se už chtěl otočit, když tu spatřil Robina Delahantyho.

Zhluboka se nadechl.

Takže ho jeho tušení nezklamalo.

Delahanty se objevil na horní palubě s kajutami přistoupil k zábradlí a pohlédl dolů na břeh. Zkoumal pohledem okolí a zadíval se i směrem k Maddeganovi. Ale Maddegan si zachoval chladnou hlavu a nepokoušel se ukrýt. Zůstal klidně stát u kola vozu, jako by právě on byl čekajícím vozkou. Bylo zcela jisté, že na takovou dálku ho Delahanty nemůže poznat. Delahanty křikl na své lidi pár otázek. Odpověděli mu.

Ale Maddegan nerozuměl.

Pak si ale všiml, že přivážejí malý dvoukolák, zapřažený za rychlého koně.

Snad se nechce vydat sám do města? napadlo v té chvíli Maddegana a současně jako by v duchu zajásal.

Jenže co by mohl dělat, kdyby mu padl Robin Delahanty do rukou?

Zabít ho?

Otočil se a obešel vůz.

Ano, teď už věřil tomu, že Delahanty pojede do města. Maddegan se rozběhl.

Dokázal běžet několik mil bez přestávky. Dělal to téměř denně mezi jednotlivými zápasy jako boxer. Takovýto pravidelný běh ho udržoval v kondici. Takže ani teď mu běh nečinil potíže. A běžel téměř stejně rychle jako klusající kůň. Zůstal na cestě vedoucí do města. Terén mírně stoupal.

Když předběhl několik povozů, které jely krokem, doběhl do míst, kde byla v proudu vozů několik set metrů dlouhá mezera.

Zastavil se. Z vozové cesty zatím neodbočila jediná pěšina nebo cesta pro jezdce. V blízké zatáčce stál veliký strom. Byl to obrovitý dub, v jehož stínu by bylo dost místa pro menší indiánskou osadu. Opodál ve tmě bylo vidět světlo velikého stavení. Musel to být velice rozlehlý dům s přilehlými budovami a se zahradou.

Takovéto domy si budovali mezi městem a řekou zpravidla rejdaři. Maddegan se postavil těsně ke kmeni stromu. Čekal. A vzápětí už se blížil lehký dvoukolák, tažený elegantním koněm.

Mohl to být jedině Delahanty. A jel sám. Když vůz přijel na

úroveň dubu, nepokračoval v přímém směru, ale zahnul na úzkou cestu. Ken Maddegan už nečekal dál.

Rázem překonal vzdálenost pěti šesti kroků, naskočil na projíždějící vůz a vrhl se na Delahantyho. Spadli z vozu do trávy a několikrát se převalili. Delahanty sám byl fyzicky dost silný. Zápasili spolu, sípali a odfukovali přitom. Pak začal Delahanty křičet. Doufal zřejmě, že ho někdo v blízkém domě uslyší a že mu přijde na pomoc. Musel tam mít přátele nebo pomocníky.

Maddegan ho udeřil přesně doprostřed čela, klekl si mu na hruď a sevřel mu prsty hrdlo. Ano, takhle by ho mohl zabít. Robin Delahanty už neměl šanci. Byl na lopatkách a nedostávalo se mu vzduchu. Už neměl sílu bránit se.

Byl docela vyřízen.

V poslední chvíli se ovšem Ken Maddegan zarazil. Protože si konečně uvědomil, že chce zabít člověka, který se už nemůže bít.

Ale copak nečíhal na Robina Delahantyho právě proto? Copak právě z tohoto důvodu nešel podél řeky až téměř k „River Queen“ a nečekal tam na něj? Nebyl to instinkt, který ho k tomu ponoukal? Nebylo to tušení, že mu Robin Delahanty padne do rukou?

Teď ho tedy má. A bylo by tak snadné zabít ho. Ale nemohl. Nešlo to. Ne, není vrah, nemůže to udělat. Jeho život přece není bezprostředně ohrožen. Tiše zaklel a vstal. Poodstoupil o pár kroků a čekal.

Po hlavní vozové cestě právě projíždělo několik povozů. Bylo slyšet skřípění jejich kol a vrzání postranic. Zvířily spoustu prachu. Ozývalo se švihám bičů a pronikavé výkřiky vozků. Ale nikdo se nestaral o to, že tady za odbočkou z cesty stojí lehký dvoukolák a že se tady někdo zastavil ve stínu dubu.

Když byly vozy dostatečně daleko, takže jejich lomoz už nepřehlušoval ostatní zvuky, zaslechl Delahantyho sténání. Robin Delahanty se otočil na zemi a pak vyplivl krev a několik zubů. Potom zasténal znovu, převalil se na ruce a na kolena a nějakou dobu tak

zůstal. Zíral směrem k domu, jehož světla jasně zářila až sem. Křičel, aby vzburcoval lidi, kteří v něm bydleli. Jenže se mu to nepodařilo. Maddegan ho vzápětí praštil pěstí do úst.

Delahanty pořád ještě doufal, že sem z toho stavení někdo přece jen přijde. Ken Maddegan mu dal čas.

Delahanty se pak s námahou zvedl. Maddegan ho pozorně sledoval. Byli sice ve stínu mohutného dubu, ale noc byla natolik jasná, že i ve stínu byl patrný každičký detail.

Když si Delahanty sáhl do kapsy, zasáhl ho Maddegan tak, že Delahanty upadl na zem. Upustil malý revolver, který z kapsy vytáhl, a opět ztratil vědomí. Maddegan zbraň zvedl. Byl to dvouhlavňový derringer, dost nebezpečná zbraň na malou vzdálenost.

Delahanty ho chtěl zabít.

Také Maddegan měl u sebe zbraň.

Proč ji nevytáhl a nevystřelil? Teď by měl důvod – zabil by Delahantyho v sebeobraně. Ale neudělal to. Jednal instinktivně a zachoval se jako zápasník.

Maddegan si v posledních letech zvykl bojovat bez zbraně.

A proto Delahantymu i tentokrát věnoval život.

Trvalo to notnou chvíli, než se zvedl. Mezitím po cestě projely další dva těžké povozy. Delahanty se ovšem neodvážil zavolat o pomoc. Dřepěl na zemi, držel si břicho a sténavě oddychoval. „No fajn," řekl po chvíli, „tak už mě konečně zabij, Maddegane! Jsi přece ten zápasník, co se dal dohromady s těmi lumpy a tou běhnou, že? Jsi to ty?!"

Měl zřejmě oči zalité slzami. Neviděl přes ně.

„Jsem to já," odvětil Maddegan. „Chytil jsem tě, abych tě zabil. Jsem si jist, že sis už nejmíň tucetkrát smrt zasloužil. Protože spousta lidí zemřela na tvůj pokyn. Spoustě lidí jsi zničil existenci a znám jednoho, který kvůli tobě ztratil zrak. Takže sis jako šéf bandy lumpů a vrahů zasloužil smrt několikanásobně."

„No a? Tak už mě konečně zabij a přestaň s těmi dlouhými kecy!"

Delahanty se zkroutil bolestí. Jeho slovům bylo už sotva rozumět. Začaly mu totiž otékat rty. Nedokázal už mluvit zřetelně.

„Máš štěstí," odpověděl Maddegan. „Nejsem vrah. Nedokážu

vraždit jako zabiják. Musel bys mě napadnout, ohrozit můj život, jenomže toho už nejsi schopen. Ale řeknu ti ještě něco. Pořádně poslouchej. Rozumíš mi dobře?“

„Jo, ty parchante, rozumím. Až moc dobře!“ Delahanty téměř zavyl.

„Tak dávej pozor!“ zamumlal Maddegan a zaskřípal přitom zuby. „Jistě tě ještě jednou dostanu. Určitě se mi to ještě podaří. I kdybych měl přitom přijít o život, dostanu tě. Proto ti říkám: Delahanty, vzdej to. Přestaň nás pronásledovat. Nech nás odjet. Jeden náš člověk už je mrtev. Druhý jen tak tak přežil. To stačí, Delahanty. Odvolej ty svoje bandity a zabijáky. Vzdej to a nech nás jít. Nebo tě příště opravdu zabiju. To ti přísahám!“

Poslední slova pronesl se zřetelným důrazem.

Pak zamířil k vozu, zvedl ze země konce opratí, nasedl na něj a odjel. Robin Delahanty se rozkašlal. Chtěl za ním cosi zavolat, ale ústa měl tak nateklá, že vydal jen nesrozumitelné zvuky. Bolest v těle byla stále nesnesitelnější. Cítil se strašně. Nebyl schopen rozumného uvažování. Nepřál si totiž v téhle chvíli nic jiného než Maddeganovu hlavu, i kdyby ho to stálo třeba vlastní život.

Možná později dostane rozum. Později, až nebudou bolesti tak kruté a až bude schopen chladně pouvažovat o Maddeganově výhrůžce. Teď ovšem jen plival krev.

Když Maddegan dorazil, právě skončili nakládání dříví. Protože zaplatili už dříve, hned odrazili od břehu. Slepého muže ani jeho psa už nespatřili. Noc se blížila ke svému konci. Hvězdy na východě už bledly.

Zamířili s „Malou Mary“ šikmo napříč proudem a pak pluli těsně podél severovýchodního břehu.

Když minuli Independence a světla přístavu byla pořádný kus za nimi, všichni se shromáždili v malém prostoru kormidelnické budky, ve kterém Georgie držela v rukou kormidlo.

Maddegan je ani nenechal, aby se vyptávali.

Rozpovídal se: „Měl jsem takové tušení. Instinktivní pocit, který jsem musel poslechnout. Proto jsem musel k »River Queen«. Zmocnil jsem se Delahantyho. Jel v malém dvoukoláku do jakéhosi domu, který byl nedaleko od břehu na cestě do města. Už jsem ho měl na lopatkách, ale pak jsem ho jen zmlátil. Ano, dal jsem mu co proto a varoval jsem ho. Přísahal jsem mu, že ho zabiju, jestli nám nedá pokoj. Nemohl jsem ho zabít. Musel jsem mu dát poslední šanci. Ach, vím, že to bylo hloupé. Možná to byla strašná chyba. Jistě si budete myslet, že jsem se docela zbláznil, ale já ho prostě nedokázal zabít, když už nebyl schopen se bránit. Prostě jsem nemohl. Chápete to?“

Nedali mu odpověď hned. Byli zaražení a uvažovali. Bylo slyšet pouze lomoz parního stroje, pleskot lopatek kola na zádi. Nikdo nic neřekl.

Pak ale Jamie Taggert zaklel a vykročil ke schůdkům vedoucím do podpalubí. Sešel dolů a zmizel ve strojovně. Také Joe Lasset drsně zaklel. Rovněž sestoupil po schůdcích a zmizel v kajutě. Zřejmě se šel postarat o Billa Shana a pak si šel lehnout do své kóje. Maddegan zůstal stát vedle Georgie.

Ta řídila „Malou Mary“ šikmo proudem, aby zkrátila ohyb řeky, a dostala se tak do klidnější vody.

Pohlédla na něj úkosem. „Docela tě chápu, Kene,“ řekla. „Jenže to, co jsi udělal, totiž že jsi nechal na živu našeho úhlavního nepřítele, to nás může všechny stát život. Pak nebude nic platné, že Delahantyho dodatečně potrestáš. Ale přesto tě chápu, nejsi zabiják. Ano, chápu to moc dobře a vážím si tě proto. Ale doufám, že svého jednání nebudeš muset litovat a že se neukáže, že to byla chyba, která nás bude stát život.“

Během oněch dní a nocí pluli celkem klidně. Ačkoliv bedlivě pozorovali řeku za sebou, „River Queen“ se stále neobjevovala.

Ruch na velké řece byl tím menší, čím dále se v oblasti mezi Nebraskou a Iowou dostávali k severu.

Blížili se k území Indiánů. Zde už bylo jen pár osad, několik armádních pevností a jinak nic, docela nic.

Všechny lodě, které teď mířily proti proudu, měly namířeno k velkým vodopádům v severní Montaně. Tam byla konečná. A odtamtud bylo možné se dostat po souši do velkých nalezišť zlata. Tato zkratka po souši od přístaviště lodí u velkých vodopádů byla mnohem bezpečnější než Bozemanská stezka z Fort Laramie na sever.

V Montaně prý tou dobou žilo přes deset tisíc zlatokopů a stále přicházeli další. Ty všechny bylo třeba zásobovat.

Jenže na to stačilo každý rok pár lodí. Po celé dny tedy zůstávala řeka prázdná, jen jednou potkali veliký vor plavící dříví. A opět na sebe pokřikovali pozdravy, protože Maddeganovi společníci znali i tyto voraře.

Bylo dohodnuto, že zůstanou spolu až k velkým vodopádům. Georgie pak chtěla přes hory na západní pobřeží, do přístavu v Seattlu. Na druhé straně pohoří Bitter Roots prý jsou v provozu poštovní a lodní linky, jimiž se dá cestovat. Všechno se zdálo být naprosto jasné. Začali už doufat, že Robin Delahanty přece jen upustil od pronásledování. Společnost, kterou reprezentoval, neměla zde na severu jistě žádné důležité obchodní zájmy. Delahanty měl na starosti určitě důležitější věci, než je honit.

Joe Lasset, Jamie Taggert a Bill Shane, který se v posledních dnech už náramně zotavil, začali stále více doufat.

A větší naději měl i Maddegan.

Jen tu a tam, když si vzpomněl, jaký poklad vzala Georgie Delahantymu ze sejfu, zapochyboval.

Doposud s ostatními muži nehovořil o tom, co je v koženém váčku, který si Georgie vzala. Ani se na to zatím neptali. Nedomníval se, že by Georgie ostatním o tom vzácném pokladu řekla. Nosila ho zavěšený kolem krku na šňůrce pod šaty.

Možná, kdyby o tom věděli, taky by nebyli ostatní den ze dne optimističtější.

V těch dnech, které ubíhaly jeden jako druhý, projížděli velká ústí Siouxu a pak Dakota Riveru. A za každým ústím se velký tok Missouri opět o něco zmenšil.

Minuli i přítok Rosebud River.

Náhle se změnilo počasí. Léto se ze dne na den změnilo v nepříjemný chladný podzim. Možná to bude jen na přechodnou dobu a počasí se zase umoudří, ale zatím bylo na řece dost nepříjemně.

U ústí White Riveru spatřili na břehu skladiště dříví s několika chatrčemi a molem.

Když tudy před několika týdny projížděli s obrovitým vorem, tato osada tu ještě nestála. U mola kotvil malý parníček, ještě menší než jejich „Malá Mary“.

Z břehu se ozývalo rachocení parního stroje a skřípání pily.

Zamířili tam, protože zase potřebovali dříví.

White River byla žlutá a bahnitá. Přitékala z Pine Ridge a tam zřejmě už několik dnů pršelo.

Když Joe Lasset, který stál u kormidla, zamířil ke skladišti dříví, ubral náhle Jamie Taggert, obsluhující stroj, páru.

Předtím všichni na palubě zaslechli jakýsi lomoz.

„Malá Mary“ stačila ještě z posledních sil doplout k molu. Hodili lano vousatému chlapíkovi, který se tam najednou objevil. Ten bleskově lano obtočil kolem sloupu a křikl na ně: „Hej, co se vám to stalo se strojem? Slyšeli jste to bouchání? Něco se tam muselo zlomit, ne?“

Mlčeli a podívali se na Jamieho Taggerta, který právě vycházel ze strojovny a vypadal značně nakvašeně.

„Co se stalo?“ zeptal se Joe Lasset.

Taggert si otíral hadrem zaolejované ruce.

Předloktím si pak otřel pot z čela. Bylo vidět, že teprve hledá slova. Nakonec řekl drsně: „Zlomila se ojnice na zádi. Je po ní. Těsně u pístu. »Malou Mary« už teď můžeme použít jedině s vesly. Nebo si myslíte, že tady seženeme ojnici?“ Uplivl si.

A vousáč na břehu pokýval lítostivě hlavou. Popošel k zádi a podíval se na tyč, která končila u hřídele lopatkového kola.

„To jste ovšem dost nahraní,“ řekl pak. „Mám samosebou ve skladišti i železo a ocel. Jenomže z toho by dokázal vhodnou ojnici udělat jenom moc šikovný kovář.“

Maddegan se zeptal: „Máte tady aspoň kovárnu, kamaráde?“

„To mám.“ Muž přikývl a ukázal na velikou kůlnu. „Poslední

parník mi přivezl všechno, co je třeba. Tady vyroste brzy opravdové město. Budu tady dělat konkurenci Pierre. To město totiž neleží tak výhodně jako tato osada. Ale vy si určitě nebudete chtít koupit docela novou kovárnu jen proto, abyste opravili parník, co?“

Ale Maddegan přikývl.

„Ale ano,“ řekl, „koupíme. A vezmeme si vybavení s sebou nahoru, do Montany. Tam je prodáme za dvojnásobnou cenu. I použité. Všechny ty věci od vás koupíme. No?“

Ale vousáč zavrtěl hlavou. „Kdepak, uděláme to tak, že vám to jen půjčím a prodám vám kus oceli, který budete potřebovat. A za to všechno mi zaplatíte dvě stovky dolarů. To je přece fér. Ne?“

„Ani ne,“ řekl Maddegan. „Ale přijímáme tu nabídku.“

Teď na něj všichni užasle pohlédli. Georgie se zeptala: „Copak ty se vyznáš v kovářském řemesle?“

Usmál se. „Říkal jsem ti přece, že jsem se protloukal všelijak a leccos jsem dělal. Jako kluk jsem pracoval u kováře. Začínal jsem sice jen jako pomocník, ale jenom hlupák se od kováře nic nenaučí, když se mu denně dívá na prsty, jak železo táhne, ohýbá, štípe, dělá do něj díry, nebo ho svařuje. Když mi Joe a Jamie pomůžou, dokážu tu ojnici ukovat.“

„A jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se Joe Lasset s obavami.

„Kovárnu budeme muset nejprve uvést do provozu, a pak, jestli budou dobře fungovat měchy a budeme mít dostatečnou teplotu, no, pak bychom mohli být hotovi dejme tomu za dva tři dny. Ovšem nejprve se musím podívat na tu ocel. Pusťme se do toho. Musíme nejprve vymontovat tu prasklou tyč, abychom podle ní mohli na milimetr přesně udělat novou. Poslyšte, pane, pořád ještě neznáme vaše jméno.“

Podíval se na břeh, kde už vousáč nestál sám. Přišli dva mladší muži a pár dětí.

Opodál spatřili několik žen.

„Já jsem Will Hanock,“ řekl vousáč. „A tohle je město White River.“

Usmáli se, protože osada vypadala skutečně víc než primitivně.

Ale přesto měli jakýsi respekt před optimismem toho muže. Pustili se do práce.

Udělali výbornou ojnici. Tam, kde ocel nahřívali ve výhni, ji pak museli pořádně vytvrdit v oleji, aby se jednoho dne v tomto místě nezlomila.

Ken Maddegan, muž od řeky, který se v poslední době proslavil jako zápasník, byl vynikajícím kovářem.

V osadě při ústí White Riveru se zdrželi celé tři dny a po celou dobu vyhlíželi River Queen.

Ale ta nepřiplula.

Domnívali se tedy, že definitivně unikli pomstě Společností.

Možná také Ken Maddegan zřídil Robina Delahantyho tak, že se z toho několik dní musel vzpamatovávat. Mohla být ovšem spousta jiných důvodů, proč už je River Queen přestala pronásledovat.

Joe Lasset, Jamie Taggert a stále se uzdravující Bill Shane už byli najisto přesvědčeni, že jim nehrozí nebezpečí.

Jen Georgie Morganová a Ken Maddegan jaksi nedokázali sdílet optimismus ostatních. Bylo to docela pochopitelné, protože Georgie i Ken věděli o pokladu, který vzala Georgie Delahantymu ze sejfu.

Čtvrtého dne, ještě předtím, než se pořádně rozednilo, vyjeli dál. Najednou se zase udělalo jasno a bylo i docela teplo. Přesto už bylo cítit, že brzy skončí i podzim. Na severu už jistě zuří zima. Jeli jí vstříc. Na jihu teď příroda prožívala indiánské babí léto, ale zde v Dakotě, na východ od Wyomingu a Montany, tady už pomalu končil podzim.

Malá Mary opět jela dnem i nocí. Za jedněch ranních červánků minuli Pierre a pak i ústí Belle Fourche Riveru. Byl opět chladný, ale jasný den. Na západě spatřili Fox Ridge.

Za dvacet až třicet hodin budou u Fort Lincolnu. Jenže tato pevnost nebyla ještě zdaleka nejvzdálenější předsunutou posádkou. Ještě dál, u ústí Yellowstonu, je Fort Buford. Jeli dál. Občas mluvili o tom, co budu dělat později. Ale všechno bylo vlastně jasné. Taggert, Lasset a Shane už se nebudou smět nikdy odvážit plavit vory po řece na jih. Protože až by museli dříví prodat, dostali by se pokaždé do oblasti zájmů Společnosti. A brzy by pak jejich mrtvá

těla našli někde v řece.

Ale svět je velký.

I v Oregonu byli zapotřebí dřevorubci a voraři. A protože Lasset, Taggert a Shane měli dost velký kapitál, mohli hned rozjet obchodování ve velkém – vybavit celou velkou partu a jít s ní do lesů podél velkých řek.

A to také měli v plánu. Georgie pořád chtěla do přístavu v Seattlu.

A Ken Maddegan?

Ten zatím nevěděl. Věděl jen jedno: Nebude snadné projít všemi těmi horskými průsmyky na západní pobřeží ještě před příchodem tuhé zimy.

Zima by totiž mohla přijít mnohem rychleji.

Doprovodí Georgii do Seattlu.

Během těch dní si uvědomil, že Georgii miluje. Proti tomu nemohl dělat nic.

Pokoušel se ovšem nenaléhat na ni. Ne, neucházel se o ni. Několikrát už mu jasně dala najevo, že už nikdy nebude ochotna začít si něco s mužem.

Možná je něčím, co by se dalo nazvat osamělou vlčicí.

Ale on zůstane s ní, dokud se jí v Seattlu nepodaří nastoupit na některou loď.

Občas, když tak stáli vedle sebe v kormidelnické budce, cítili, že se vzájemně chápou jako dvojice, která spolu žije už dlouhá léta a rozumí si i beze slov.

Měli něco společného.

Ale nahlas o tom nikdy nehovořili. Jen občas, když Georgie pozorovala Kena Maddegana, měla v očích zamyšlený výraz. Naslouchala pak hlasu svého nitra a pokoušela se porozumět znamení, které jí dával její instinkt.

Po jisté době dorazili k velkým vodopádům severně od Big Belt Mountains a Las Chance Gulch.

Prodali malý parník s pěkným ziskem a protože měli naspěch a chtěli se dostat přes pohoří Bitter Roots ještě před tím, než napadne sníh, nezdržovali se už ani o hodinu déle.

Georgie celou tu dlouhou cestu seděla těsně vedle Kena Maddegana. Jen tu a tam zastavili na jídlo, nebo aby si trochu protáhli kosti. Občas mu položila hlavu na rameno a trochu zadřímala, A celou dlouhou noc ji v dostavníku držel v náručí.

Ochlazovalo se, čím výše stoupali do hor. Cestující si zabalili nohy do přikrývek.

Georgie občas zašeptala Maddeganovi do ucha: „Jsi na mě moc hodný, Kene. Čekáš snad za to něco, co ti nemůžu dát?“

„Nečekám nic,“ zamumlal.

Tu ho v temném dostavníku lehce políbila na tvář.

„Zatraceně,“ zašeptala, „velice nerada zůstávám někomu něco dlužna. Tobě se ještě nakonec vážně podaří, že se do tebe zamiluju jako blázen. Jenže já už se nechci zamilovat, nikdy, do nikoho. To jsem si tehdy přísahala.“

„Kdy to bylo?“ zeptal se tiše.

„Tenkrát…“ odvětila, „když jsem byla na plachetnici, která sem přijela z jižního moře. Bylo to v přístavu v New Orleansu, když jsem…“

Nepokračovala dál.

Ale přitiskla tvář Maddeganovi na rameno. Klidně ji držel v náručí a ona se o něj opírala v poskakujícím dostavníku. Zahříval ji a objímal.

Cítila se v jeho pevném objetí naprosto bezpečná.

A Maddegan tušil, že mu na rameni pláče. Byl to tichý pláč, bez vzlyků. Pláč, který je spojen s pocitem vysvobození.

Dopoledne následujícího dne dorazili do Las Chance City, do divokého zlatokopeckého tábora v Last Chance Gulch, kde se chystalo strávit zimu na osm až deset tisíc zlatokopů a dělníků ze zlatých dolů a spousty dalších lidí, kteří z nich žili – řemeslníků,

majitelů lokálů, holek z tančíren, ale také zlodějíčků, banditů a vyvrhelů.

Vystoupili z dostavníku celí prokřehlí a rozlámaní. Jen velice pomalu se protahovali a hledali zavazadla. Vytrvale sněžilo. Před hotelem, u něhož zastavili, protože tady stávaly dostavníky i v létě, postávalo pár lidí. Některé z ostatních cestujících odvážely kočáry, jíní beze slova odcházeli po svých a mizeli ve vánici.

Každý se zatím věnoval svým zavazadlům. Jenže teď už nebylo vyhnutí, teď bylo třeba přejít k věci. Museli se rozloučit. Ano, bylo to tak. Museli se rozejít.

Začal Joe Lasset. Podal Georgii ruku.

„Hodně štěstí, sestřičko," řekl. „Zůstanu s Jamiem a Billem a zkusíme se nějak protlouct do Oregonu. Jsou prý tam ohromné lesy s vysokými stromy. Prostě něco pro dřevorubce a voraře. Ale asi nic pro tebe, zlato, co?"

„Je to tak," přikývla. „Přeju vám štěstí. Jako sestra bratrům. Byli jste džentlmeni. Jo, byli jste moc fajn!" Přistoupila k němu, stoupla si na špičky a políbila ho na ústa.

Tu se otočila k Jamiemu Taggertovi.

„Hodně štěstí, Jamie!"

„Dostanu taky takovou sladkou?" zeptal se.

Dostal ale řekl: „Jo, byla sladká, ale byla jako od sestry, Gigi, koho z nás políbíš jinak?"

„Moc plácáš, Jamie," zavrčel Bill Shane. „Možná to budu já, komu dá docela jiné políbení. Jenomže to by pak nebylo rozloučení, ale spíš začátek. Nebo ne, Gigi?"

Najednou jí neříkali Georgie, ale Gigi, což bylo něžné oslovení, jakého se jistě používá mezi sourozenci.

Bill Shane předstoupil před Georgii. „Jsi má sestra, nebo ses do mě zamilovala?" Rozesmál se.

Georgie se zasmála také. Moc dobře si rozuměli. Políbila ho stejně jako oba jeho druhy. S úsměvem poodstoupil.

„Možná to bude boxer," řekl Bill Shane suše. „Hej, Gigi, je to on? Jenom nám to řekni a my vám požehnáme na cestu."

Tu ale zavrtěl hlavou Ken Maddegan.

„Dá mi pusu později," řekl. „Nejprve jí pomůžu najít ubytování.

Někdo to přece musí udělat. A pokud jde o vás, myslím, že se tady v táboře ještě mockrát potkáme. Protože nikdo z nás odtud hned tak neodejde – nikdo. Jenom všechny ty peníze, co u sebe máte, nepropijte a nenechte se obrat v kartách. Takže ahoj!“ kývl na ně.

Pak vzal svůj i Georgiin ranec a zamířil s ním do hotelu, před nímž stáli. Jenže muž, který tam odklízel sníh, řekl dost hrubě: „Tady už není volno. V celém kaňonu je už plno. Každý si už dávno našel teplé místečko.“

Podíval se na Georgii, chtěl něco říci, ale když pak spatřil tři muže v pozadí, nechal toho a vrátil se do hotelu.

Ken Maddegan kývl na své tři společníky.

„Jen nemějte obavy,“ řekl. „Pro Georgii něco najdu. Ale vy nám při hledání nepřekážejte. Jděte hledat opačným směrem. My půjdeme tímhle.“

A zamířil se zavazadly dál. Georgie ještě vrhla letmý pohled na tři muže a pak se vydala za Maddeganem.

Jamie hleděl za nimi a řekl: „Řekl bych, že jim to spolu sluší. A i když jsme ho poznali jako zápasníka, tak je to přece jenom člověk od řeky, co? Už jste někdy přemýšleli o tom, co ta holka vzala tenkrát Delahantymu ze sejfu v tom koženém váčku?“

„Jasně, že jsme o tom přemýšleli, a všichni,“ odvětil Joe Lasset a Bill Shane jeho slovům přikývl. „No co by mu mohla vzít, snad šperky, ne? Mluvila taky o tom, že jí ukradl dědický podíl. Tak nějak to říkala, nebo né? Áááá, ta …“

Joe Lasset zmlkl, protože chtěl říci: Ta musela jít do postele s Delahantym, aby získala šanci vzít si to, co jí zřejmě patřilo. Ne, nechtěl jsem se jí vyptávat, jak to všechno spolu souvisí. Během plavby na sever se chovala skvěle. Byla tak fantastická, že bych si o ní nedokázal myslet nic špatného. Toto chtěl říci.

Ale zmlkl hned po prvním slově.

Druzí dva ovšem moc dobře věděli, co má na jazyku.

Přikývli, jako by to všechno řekl i nahlas.

Pak se otočili a vydali se hledat ubytování. A to zřejmě v zimě tady v Las Chance City nebude nic snadného.

Některé z nich byly jen o málo lepší než stan a určitě v nich byla pořádná zima, když přestalo sněžit a udeřily mrazy, jak tomu tady bylo každou zimu.

Georgie a Maddegan měli přesto štěstí. V hotelu Crazy Mountain řekl muž za pultem v recepci, když mu Maddegan ukázal dvacetidolarovou bankovku: „Máte štěstí, pane. Minulou noc uvolnili jedni manželé dvoulůžkový pokoj. Žena tam ještě balí. Hned přijde dolů. Pak musíme ještě pokoj uklidit, poněvadž my jsme prvotřídní hotel. U nás každý host dostane čisté prádlo. Ale pokoj stojí deset dolarů za noc a snídaně se platí zvlášť."

Maddegan přikývl, přistrčil mu dvacetidolarovou bankovku a k tomu ještě dalších sedmdesát dolarů za první týden.

„Možná bychom mohli počkat v jídelně a dostat něco k jídlu," řekl. Hoteliér přikývl. „Ale jistě," usmál se a zeptal se: „To vás ani nezajímá, proč byl ten pokoj uvolněn? Je vám to docela jedno?"

„Ne," zabručel Maddegan. „Je to zřejmě přízeň nebes. No, tak proč se ten pokoj uvolnil?"

Georgie přistoupila blíž. Chtěla to také slyšet. A muž za pultem se zaradoval.

Řekl: „Byl to hazardní hráč. Měl pořád štěstí v kartách. Žili si z toho, co vyhrál, jako královský pár. Jenže minulou noc ho štěstí jaksi opustilo. Počítal s tím, že smůla pomine, jestliže vydrží hrát dost dlouho. Jenže to dlouho nevydržel. Nakonec si ještě včera v noci na dvoře prohnal hlavou kulku. Jeho žena neměla ani na zaplacení rakve a pohřbu. Ani na pokoj. Ode dneška bude pracovat v tančíme. Tam se uvolnilo jedno místo, protože se tam jedna holka z lásky otrávila. Tahle osada je holt pro jednoho peklem a pro jiného rájem. Dám vám připravit něco k jídlu. Posaďte se do jídelny."

Zmizel úzkými dveřmi kamsi dozadu.

Ken a Georgie se na sebe podívali.

„Inu, tak to chodí," řekla drsně, „jednou jsi dole, jednou nahoře. To chceš se mnou spát v manželské posteli, Kene?"

„Ne, pokud nebudeš chtít," odpověděl klidně. „Ale strávili jsme

spolu spoustu nocí na malém člunu. Nejsme si přece cizí, ne?“

Trpce se usmála.

„Jen si od toho příliš neslibuj, hochu,“ řekla.

Pak zamířila do jídelny a on za ní. Teď odpoledne tady byli jedinými hosty. Posadili se ke stolu u okna. Zvenčí sem dopadalo jen málo světla.

Pořád ještě tam hustě sněžilo. Průsmyky v horách zapadnou sněhem.

Zastanou tady. To bylo Georgii jasné. Ken Maddegan to věděl již dříve.

Náhle se předklonila.

„Taky bych mohla pracovat v tančírně,“ řekla. „To bych tam taky dostala ubytování. Jenže to bych musela být padlá na hlavu, ne?“

Přikývl. „Neboj se,“ řekl pouze.

Podívala se na něj. „Jenže tebe něco trápí,“ řekla. „Cítím to. Čeho se bojíš?“

Zaváhal. Ale pak se rozhodl, protože mu bylo jasné, že je lepší o věcech mluvit a pohlédnout jim rovnou do očí. Řekl: „Mohlo by se stát, že se tady ocitneme v pasti, protože se nebudeme moci dostat přes hory. Cesta od řeky sem bude brzy schůdná – možná do týdne. A k velkým vodopádům ještě zdaleka nepřiplula poslední loď. Přijede jich ještě víc. Robin Delahanty není z těch, kteří by si jen tak dali vyfouknout milion, i kdyby dokázal zapomenout na pomstu. Kdepak! Ten se bude snažit ze všech sil získat ten poklad nazpět. Vždyť už ho měl pěkně v bezpečí v sejfu! Možná nás schválně nepronásledoval na »River Queen« tak zblízka, protože nás chtěl uchlácholit. Byl si jist, že už mu přes hory neunikneme. Jo, mám obavy, Georgie, že budeme muset dávat pozor.“ Pomalu přikývla.

Přitom si sáhla na místo na prsou, kde visel na řemínku kožený váček. Zřejmě mohla přes šaty a jemnou kůži váčku dokonce nahmatat jednotlivé vzácné perly.

„Patří mně,“ řekla náhle, jako by o tom někdo pochyboval. „Patří mně, protože je z jižního moře přinesl člověk, který mi je odkázal na smrtelné posteli.“

Nemohli mluvit dál, protože jim drobný Číňan přinesl jídlo.

Řekl přitom: „Pokoj bude za chvilku připraven.“

Jeho šikmá očka je pozorně sledovala. Nebyl to, žádný hlupák. Možná byl před pár lety doma opravdovým pirátem. Teď tady pracoval jako kuchař a holka pro všechno a zřejmě se mu nevedlo špatně.

Mlčky jedli. Občas se jejich pohledy setkaly.

„Nechám ti přinést do pokoje vanu plnou horké vody," řekl. „A zatímco se budeš koupat, já si půjdu prohlédnout tábor."

Přikývla.

Pak rozepnula blůzku, vytáhla váček, rozevřela ho a vytáhla z něj jednu perlu.

Položila ji na stůl, mezi talíře, šálky a mísy. Byla to překrásná perla. To bylo vidět i v příšeří místnosti. Vypadalo to, jako by se leskla i uvnitř.

„Nemám peníze v hotovosti," řekla. „Možná bys za mne mohl tuhle perlu prodat, nebo ji vyměnit za zlatý prach. Ale to ti povídám, má hodnotu nejméně deseti tisíc dolarů. Opravdu!"

Věřil jí. Ale přece jen užasl. Vzal perlu do tří prstů a prohlížel si ji z bezprostřední blízkosti.

Byla to veliká perla nádherného tvaru a lesku. Zastrčil si ji do kapsy u vesty.

„Asi by nemělo smysl, kdybych ti nabídl něco ze svých peněz a řekl ti, že zaplatím i za tebe, že?"

Přikývla. „Ano, pochopil jsi správně," řekla. „S milionem na krku se nedám vydržovat ani dobrým přítelem."

Sehnul se k ní.

„Dobrým přítelem? Nu, je to lepší než nic. Ale rád bych věděl…"

„Co?"

„Proč se už nechceš nikdy zamilovat? Proč všechny varuješ před tím, aby se do tebe zamilovali? Co je na tobě tak špatného?"

Obličej jí ztvrdl. A když pak sáhla po šálku s kávou a nesla si ho k ústům, tu se jí nepatrně zachvěla ruka a ono zachvění bylo znát i na jejích rtech.

Když se napila, opět se ovládla.

„Nestojím za nic," řekla pak. „Zapletla jsem se s Delahantym, předstírala jsem, že ho miluji. No, udělala jsem to jenom proto, abych získala nazpět ty perly. Rozumíš, Kene? Byla jsem chladná,

vypočítavá a jako mrcha jsem použila svého těla, abych …“

„Dobrá,“ přerušil ji. „Nemusíš mi říkat nic víc. Vím, oč jde. Sama sebe nepovažuješ za dost čistou pro opravdovou lásku. Dokonce sebou opovrhuješ a chceš se potrestat tím, že před sebou varuješ muže a že si namlouváš, že nejsi schopna lásky.“

„Tak je to,“ odvětila drsně. „Chladnokrevně jako nějaká běhna jsem šla za svým cílem. Všechno ve mně odumřelo. A přesto jsem dokázala předstírat lásku a vášeň. Protože jsem chtěla ty perly. Udělala bych ještě mnohem víc, abych dostala ty perly. Jo, opovrhuju sebou. A přesto jsem nemohla jinak. Jednala bych zase stejně. Takže, Kene, nech mě být. Nechci. Protože by to možná bylo zase jen pokrytectví, chápeš? Jsem v tomhle táboře závislá na tvé pomoci nebo na pomoci nějakého jiného silného muže. Když…“

„Dobrá,“ přerušil ji znovu. Protože už nechtěl nic slyšet.

Pochopil, že Georgie opovrhuje sama sebou.

Mlčky jedli dál.

Venku pořád ještě hustě sněžilo, byl pošmourný den.

Do jídelny přišel hoteliér a řekl jim, že pokoj je jim k dispozici.

„Dejte tam přinést vanu s horkou vodou. Má žena se chce vykoupat,“ řekl Maddegan klidně.

„To bude šest dolarů navíc,“ řekl hoteliér.

Ačkoliv bylo těsně po poledni, lokály a tančírny už byly docela plné. Když takhle sněžilo, nikdo venku nepracoval. A tady uvnitř bylo možné se pobavit, byla tu kořalka, holky a nejrůznější hry. Byla tu hudba a pořád se tu něco dělo.

To všechno viděl Ken Maddegan, když procházel Last Chance City a seznamoval se s táborem jako vlk s novým revírem.

Pokaždé, když v některé z heren vsadil v ruletě nebo Black Jacku, vyhrál. Ale pokaždé včas přestal, než se dostavila smůla.

Trochu nazlobeně si pomyslel: Vlastně musím mít štěstí ve hře, když mám smůlu v lásce. To bych se tedy měl pokusit začít hrát ve velkém. Ale nezkusil to.

Věděl, že v takových divokých táborech by se stejně s velkou výhrou daleko nedostal: Tady nenechají člověka jen tak vyhrát. Brzy ho začnou podvádět. Karetní hráči a krupiéři v těchhle salonech znají tisíce triků. A pokud nastanou problémy, jsou hned na místě vyhazovači. Ken Maddegan, muž od řeky, který se stal zápasníkem, aby rychleji vydělal peníze, to všechno věděl.

Takže hrál s rozumem a přecházel od hry ke hře a od stolu ke stolu.

I v kostkách vyhrál třikrát po sobě a pokaždé zdvojnásobil vloženou částku.

Když chtěl odejít, přistoupil k němu jakýsi muž. Byl to nepochybně jeden z hlídačů v tomhle salonu, mladý chlapík s odvážným obličejem a s ledabylým tónem Texasana, muž, který měl rozepnutou vestu a za opaskem dva revolvery. Řekl: „Pane, šéf by s vámi chtěl mluvit. Pojďte, prosím, za mnou.“

Maddegan zaváhal jen na chvíli. Pak se vydal za ním. Protlačili se davem diváků a vešli malými bočními dveřmi, před kterými stál hlídač, do chodby.

Tam zaklepal Maddeganův průvodce na dveře.

Ozval se ženský hlas: „Dále!“

Vešli. Maddeganův průvodce řekl: „To je on, šéfe. Mám zůstat, šéfe?“

„Ne, Burku, ne, to je v pořádku,“ řekla žena za psacím stolem.

A pak s ní zůstal Maddegan sám.

Stále více žasl.

Protože to, co před sebou viděl, byla ohromná žena, téměř monstrum.

Hlas ovšem měla nesmírně krásný. Zvučný, melodický alt.

„Slyšel jste už o mně, příteli?“ zeptala se a hned dodala: „Jmenuji se Bulldogová.“

Zavrtěl hlavou. „Jsem tady nový,“ řekl omluvným tónem. „Čím vám mohu posloužit, madam? Dala jste si mne zavolat. Čím jsem na sebe jako cizinec upozornil?“

Usmála se.

„Tygr Ken Maddegan. Někdo vás poznal, příteli. Řekli mi, že jste byl velice šťastným a úspěšným hráčem. Předtím jste v salonu

několikrát vyhrál a u každého stolu jste vždycky včas přestal. Protože u žádného stolu byste už nevyhrál. Jste chytrý. Já sama jsem kdysi v Saint Louis vsadila na vaše vítězství. Tehdy jste zápasil s Buster-Jackem.“

Přikývl a uvědomil si, že tady v lokále musí být dokonalý bezpečnostní systém. Možná má špehy po celém Last Chance City.

„A čím vám tedy mohu posloužit?“ zeptal se a poněkud ironicky dodal: „Mám zase vrátit to, co jsem vyhrál? Není toho ovšem moc – přesně dvě stě sedmdesát pět dolarů.“

Rozesmála se zvučným hlasem a i tenhle smích zněl melodicky a příjemně.

Kdyby nebyla tak tlustá, byla by to skutečná kráska.

Ukázala na stolek v koutě. „Támhle mám dobrou whisky,“ řekla. „Nalijte si, Kene. A vezměte si doutník. Mám ráda silné chlapy, když jsou navíc ještě chytří a mají instinkt. Chtěla bych vám navrhnout jistý obchod. Ale nejprve se napijte a zapalte si. Mohl byste tady zbohatnout, příteli! Mohl byste být velký boháč, třeba jako majitel zlatého dolu!“

Neudivilo ho to příliš. Ale nalil si. Když se na ni tázavě podíval, zavrtěla hlavou.

„Mně ne,“ řekla. „Jsem příliš tlustá. Tloustnu i po whisky. Já bych přibrala třeba i po peckách z třešní. Občas uvažuju, jestli netloustnu třeba jen tím, že dýchám. Je ta whisky dobrá?“

Upil a přikývl.

„Skotská,“ řekl. „Tohle není whisky z Kentucky ani Bourbonu, kdepak. Tohle je pravá skotská whisky. To se pozná.“ Usmála se. A pak přešla k věci.

„Uspořádáme pár zápasů,“ řekla. „Je tady spousta chlapů, kteří si o sobě myslí, že jsou nejsilnější. Sázky budou dost vysoké. A naše obchody…“

„Ne,“ řekl klidně. „Musím vás zklamat, madam. Ale já zápasit nebudu. Ty časy jsou pryč. Je mi líto. Ale…“

„No, no, příteli! To jste tak bohatý, že můžete jen tak mávnout rukou nad několika tisíci dolary?“ zeptala se slídivě.

A v jeho nitru rázem začala klíčit nedůvěra. Nedal na sobě nic znát, ale začal být velmi ostražitý. „Kdybych byl bohatý,“ řekl,

„nemusel bych jezdit sem. Jsem tady se svou ženou. Slíbil jsem jí, že už nikdy nebudu zápasit. Je mi líto, madam.“

Ostře a kriticky na něj pohlédla.

„No, možná že tady nakonec přece jen budete zápasit,“ zamumlala. „Život je tady drahý a do jara je ještě příliš daleko. Uvidíme. Vyřiďte své ženě ode mne srdečný pozdrav.“

Kývl a poděkoval.

Pak si vzpomněl, že má ještě prodat perlu, kterou mu dala Georgie, ale nechal to být. Tady mu to připadalo příliš nebezpečné. Celá tahle madam Bulldogová se mu zdála nebezpečná.

Protože kdyby někdo v tomhle táboře přišel na to, že Georgie a on mají nejen tuhle jednu perlu… Ani raději myšlenku nedokončil.

Když vešel do jejich společného pokoje, také se vykoupal. Dal si ostříhat vlasy a upravit si vousy. U lazebníka měli na skladě spodní prádlo všech velikostí jako v obchodě.

Zde v Las Chance Gulch se totiž obchodovalo se vším, co vynášelo. Tady se bojovalo o každičký dolar, který se tu dal vydělat.

Georgie seděla u lampy a cosi zašívala. Zřejmě si i vyprala prádlo. V koutě u kamen totiž byla napnutá šňůra. A na ní visely různé součásti dámského ošacení, které jsou mnohem půvabnější než pánské spodní prádlo. Podíval se na ni a Georgie řekla: „Doufám, že ti to nevadí.“

Jen se usmál. Pak položil na stůl to, co vyhrál, a perlu, kterou mu dala, aby ji prodal, položil vedle.

„Bylo by hloupé a nebezpečné chtít ji prodat tady a přitom uvést její hodnotu. Nebyli bychom pak v bezpečí před bandity, kteří se potloukají všude po ulicích a uličkách tohohle doupěte a jsou schopní zabíjet kvůli pár gramům zlatého prachu. Vezmi si ty peníze, patří tobě. Jsou to dvě stovky a sedmdesát pět dolarů. Protože jsem je vyhrál tvou vinou.“

Užasla. „Mou vinou?“ zeptala se.

Opět se usmál. „Jo,“ řekl. „Protože neštěstí v lásce mi přineslo

dost velké štěstí ve hře. Tohle staré přísloví pořád ještě platí. Vždyť to znáš. A tyhle peníze jsem vyhrál u různých stolů v různých hrách jen malými sázkami, jinak nikdy nevyhrávám.“

Chvíli nevěděla, jestli se má zlobit nebo smát. A tak na něj chvíli mlčky hleděla. Rty se jí poněkud zachvěly.

Pak řekla téměř pološeptem: „Chceš se mi vysmívat? Děláš si ze mne legraci, Kene Maddegane?“

Vtom zvážněl. Přistoupil k ní, sehnul se a přiblížil svou tvář těsně k její.

Teď na sebe hleděli ve světle lampy.

„Ne,“ řekl, „nechci se ti vysmívat, ne, holčičko. Mluvím vážně. Zavinila jsi, že jsem vyhrál. Takže výhra patří tobě.“ Napřímil se a přistoupil k malému oknu.

„Venku pořád ještě hustě sněží,“ řekl. „Půjdeme se najíst dolů do jídelny nebo si to necháme přinést sem do pokoje? Je tady celkem příjemně, že? Když obstarám laso, mohli bychom od sebe odstavit postele a napnout laso mezi nimi. Pak by stačilo rozdělit dvěma přikrývkami místnost na dvě části. Já nechrápu.“ Po těch slovech se otočil.

„Nebo si mám hledat jiné místo, kde bych přespal?“

Opět se zatvářila tak, jako by chtěla vybuchnout vztekem.

Jenže pak si povzdychla. „Asi se na to nedokážeš dívat jako já, že?“ řekla vážně.

„Vidím tě takovou, jaká jsi. Povíš mi jednoho dne o tom muži, co přinesl perly z jižního moře?“

Užasle na něj pohlédla. Pak zavřela oči, jako by si najednou chtěla vybavit všechny ty obrazy z minulosti. Pomalu přikývla.

„Ano, povím ti o něm,“

Posadil se do druhého křesla a posunul stranou lampu na stole. Georgie odložila šití do klína.

„Byl kapitánem na škuneru,“ řekla. „Pokaždé musel obeplouvat mys Horn a půlku Atlantiku až do Karibského moře, aby se dostal ke

mně. Někdy byl pryč rok, i déle. Protože hledal ostrov, o kterém mu kdysi vyprávěl jeden starý námořník. Ten ostrov nebyl zakreslen na žádné mapě. I ten starý námořník znal jen přibližné údaje. Ale jedno věděl docela přesně: že v laguně toho ostrova je perlový útes, jehož mušle obsahují ty nejnádhernější perly na světě. Sám několik z nich měl. Udělaly z něj boháče. A tak John Sulivan celé roky hledal ten ostrov. Můj otec mu dal všechny peníze. A jednoho dne se John Sulivan vrátil se škunerem do přístavu v New Orleansu. Škuner byl velice poškozený. Nechala jsem se vysadit na palubu. Byla jsem šťastná, protože John vyvěsil vlajku, a to byl dohodnutý signál, oznamující, že měl úspěch. Věděla jsem, že ty perly našel."

Odmlčela se. Ruce už jí pouze spočívaly v klíně a šití se nedotkly. Jen se jí velice třásly prsty.

„Takže jsem se dala vysadit na palubu," řekla ještě jednou. A pak jí najednou ztvrdl hlas: „Jenže na palubě propukla nebezpečná nemoc: žlutá horečka! Osádka byla buď smrtelně nakažená, nebo již mrtvá. I John umíral. Dal mi perly a poslal mě zase z paluby. Pak vyhodil škuner se sebou i se zbytkem posádky do vzduchu. Chápeš, Kene? Přijel jen proto, aby mi dal ty perly. Všichni na palubě byli už vlastně mrtví. Chápeš to, Kene?"

„Naprosto," řekl. A dodal: „Ten John Sulivan byl asi velice odvážný a drsný chlapík."

Mlčky na něj pohlédla a pak nepřítomně přikývla. Otřela si obličej, v němž to škubalo.

Po chvíli řekla: „Už když jsme nechali odhadnout cenu prvních perel, dověděla se o tom pokladu Společnost. Protože znalec, který ty perly odhadoval, byl jedním z jejích špehů. Váček s perlami jsme měli na palubě. Asi jsem ti říkala, že otec měl malý obchodní člun, se kterým objížděl osady podél řeky a obchodoval. Otce jednou za tmavé noci zabili a hodili do řeky. A z pokladny v kajutě člunu zmizel váček s perlami. Nebyla jsem tou dobou na lodi, zrovna jsem šla navštívit tetu ve městě. Jenže jsem se nevzdala. Věděla jsem, že se musím dostat až k nejvyšším šéfům Společnosti. Také jsem chtěla perly dostat zpátky. Jen já jsem alespoň matně tušila, kdo za tím vším stojí. To se rozkřiklo mezi lidmi na řece. »River Queen« kotvila v přístavu. Snažila jsem se seznámit s Robinem Delahantym. A tak

jsem se dostala až k němu. Všechno ostatní už víš, Kene Maddegane. Spokojen?“

Pomalu přikývl.

„Ano,“ řekl, „protože teď už vím, proč jsi se na něj přilepila. Nebylo to ani tak kvůli těm perlám, ale proto, že John Sulivan by jinak zemřel docela zbytečně. Georgie, tys prostě nechtěla připustit, abys musela na Johna vzpomínat jako na někoho, kdo zemřel zbytečně, a vlastně tak prohrál … Proto jsi bojovala zbraní, kterou jsi měla. Tak to vidím já!“

Neřekla na jeho slova nic. Ale v očích se jí objevil výraz úlevy.

Po týdnu se Ken Maddegan a Georgie Morganová z hotelu odstěhovali. Maddeganovi se podařilo najmout malý domek, jehož dosavadní nájemce už nebyl dále schopen platit nájemné.

Georgie a Ken se tady měli lépe než v hotelu. Byla tady i malá kuchyňka, v níž se mohla Georgie ujmout práce hospodyňky. Nakoupila také nějaké látky a vše potřebné a dala se do šití.

Maddegan byl často venku. Jako neklidný vlk se potuloval táborem, navštěvoval lokály. Tu a tam riskoval a vsadil do té či oné hry. Většinou vyhrával.

Žili takřka výhradně z toho, co vyhrál. A všude ho už znali jako opatrného hráče.

Rozkřiklo se také, že je bývalý zápasník. Občas se také setkal se třemi společníky z „Malé Mary“.

Joe Lasset, Jamie Taggert a Bill Shane to táhli pořád ještě spolu. Patřili k těm zkušeným chlapíkům, kteří se v podobných táborech nikdy neztratí. Znali totiž už všechny triky, které se v takovéto džungli používají. Také si pronajali chatu, která byla necelou čtvrtmíli za městem v kaňonu.

Občas se ho zeptali: „Tak co, ty štístko, jak to máš s Gigi? Už si na tebe zvykla? Už jsi zjistil, co má v tom koženém váčku?“ A podobných otázek padalo ještě mnoho.

Ken Maddegan se pokaždé jen usmál a dával vyhýbavé odpovědi.

Ne, neřekl jim, že s Georgií žijí v domku jako muž a žena, že její polibky jsou sladké a že mu občas po nocích pláče na rameni.

Nikdy se jí neptal, proč pláče, protože to věděl. Ten pláč byl pro ni vysvobozením. Tak pláče dítě po strašidelném snu a v tom pláči je spousta štěstí, protože všechno to byl jen hrozný sen, který zůstal daleko, kdesi v minulosti, a na který se jednoho dne zapomene.

Po jisté době se zeptala: „Myslíš, že bychom přece jen neprošli průsmyky v horách? Už přestalo sněžit. Zase je teplo. Jakmile sníh sedne a začne mrznout, měly by být průsmyky schůdné, ne?“

Zmlkla s nadějí v hlase. Leželi vedle sebe. Byla už půlnoc.

Ken Maddegan zavrtěl ve tmě hlavou. Cítila to.

Pak řekl: „Ne, už to nejde. Mluvil jsem s jedním starým lovcem, který dodává zlatokopům zvěř. Loví ji nahoře v horách. Slíbil jsem mu tučnou odměnu, když nás převede přes hřebeny. Byl by to pro něj mnohem snazší výdělek, než když se štve za zvířaty. Jenže mi řekl, že je to beznadějné. Sníh tam nahoře v průsmycích netaje, a proto jsou hřebeny neprůchodné. Sníh je tam jemný jako prach a je nesmírně hluboký. Tam nahoře je mnohem větší mráz než tady v kotlině. Ne, Georgie, odtud se směrem na západ dostaneme nejdříve na jaře. Sjízdná bude zanedlouho jen cesta odtud k velkým vodopádům,“

Vycítila z jeho hlasu obavy.

Protože stejně jako on si mohla domyslet: Pokud jsou jim pronásledovatelé stále ještě na stopě, museli už dorazit k velkým vodopádům. Tam se zdrželi jen proto, že cesta byla zatím neprůjezdná. Jenže jakmile to bude možné, pronásledovatelé se objeví.

Kdo to bude?

Najatí zabijáci?

Nebo sám Robin Delahanty s bandou nemilosrdných lumpů? Mírně se mu roztřásla v náručí. Cítil, že Georgie má strach. „Neboj se,“ řekl. A ona se trochu uklidnila.

Z oblohy se snášel těžký vlhký sníh.

A pak se v Last Chance Gulch uprostřed Big Belt Mountains rozpršelo. Sníh tři dny a tři noci přímo mizel před očima. Pak ovšem v noci přišel mráz a zbytky sněhu zmrzly.

Cesty od řeky byly opět sjízdné, pokud vůbec bylo možno mluvit o cestách.

Jedno odpoledne se Ken Maddegan setkal se svými společníky z „Malé Mary“. Vypadali sice bezstarostně, ale on si dobře všiml jejich číhavého výrazu v očích.

Řekl jim: „Teď se musíme mít na pozoru.“

„Jasně,“ řekl Joe Lasset zlostně.

„Jen ať si přijdou,“ zamumlal Jamie Taggert. „Pokud vůbec přijdou,“ namítl Bill Shane s nadějí v hlase.

Bill Shane už byl teď docela v pořádku. Měl z pekla štěstí. A moc dobře to věděl. Proto se možná pořád považoval za miláčka štěstěny.

Když Ken Maddegan příštího večera vešel do herny „Lucky-Jim“, aby si tam vsadil pár dolarů a vyhrál aspoň tolik, aby jim to zase na pár dnů stačilo, choval se stejně jako jindy.

Hrál svoji obvyklou roli, roli drobného hráče, který nemá dost velký kapitál, aby se odvážil do větších sázek, a proto hraje jen v malém.

Jen tolik, aby mu to stačilo na živobytí.

Nikdo nemohl tušit, že má dvaadvacet tisíc dolarů. A že žije se ženou, která má v malém koženém váčku více než milion, to jistě také nikdo netušil. Protože žili velmi skromně.

Toho večera vyhrál něco přes dvacet dolarů a jeho instinkt mu říkal, že by měl přestat. Dal si ještě jeden drink a chvíli přihlížel hře u stolku s kostkami.

Tu spatřil přicházejícího Joa Lasseta, Jamieho Taggerta a Billa Shanea.

Joe Lasset ho také zahlédl a zamířil k němu.

Maddegan se drsně usmál.

„Dnes přijelo po dvou hodinách od velkých vodopádů pět dostavníků," řekl. „Byla v nich spousta lidí. Ale Robin Delahanty mezi nimi nebyl. Zřejmě ovšem je tam spousta chlapíků, které sem poslal. Jo, někteří z nich vypadali dost drsně. Dávej na sebe a na Georgii pozor, brácho, jo?"

Jen přikývl.

„Raději dávej pozor na sebe ty!" odvětil.

Pak se vrátil ke Georgii a nebylo mu moc dobře při pomyšlení, že provoz k přístavišti lodí u velkých vodopádů je zase obnoven.

Umínil si, že zítra zase vyhledá onoho lovce, s kterým už jednou mluvil, a zeptá se ho na možnost, jak se dostat přes průsmyky Bitter Roots do Oregonu a Washingtonu, tedy k přístavu v Seattlu.

Pokud to nepůjde, jsou tady v pasti. O tom byl teď už přesvědčen. Napovídal mu to jeho instinkt.

Dalšího večera začal toho lovce hledat po lokálech. Musel ovšem hledat jen v malých a levných putykách, protože tam měli sice horší, zato ovšem levnější kořalku. V lokálu „Montana Star" narazil na své tři společníky z „Malé Mary".

Právě se chystali celý lokál vyplenit. Bill Shane mu přistrčil jakéhosi nasupeného chlapíka a křikl: „Vyhoď ho ven, Kene!"

A Ken to opravdu udělal. Nezbylo mu nic jiného. Byli to konečně jeho společníci, s nimiž sem připlul po řece, takže museli držet spolu.

A tenhle zákon platil i nadále.

Vyhodil tedy chlapíka dveřmi ven do noci a hned se na něj vrhl další. Naložil s ním stejně jako s prvním. A pak už to šlo jako po másle. Protože jeho tři společníci sice zápasili proti přesile, ale dělali to s takovou rutinou, že bylo jasné, kolik už měli za sebou takových hospodských rvaček. Potřebovali ještě někoho ke dveřím, kdo by jejich protivníky vyhazoval ven, aby jich neustále ubývalo. A samosebou nesměl ten člověk pustit nikoho dovnitř.

Vtom měli ti tři v bývalém zápasníku Kenu Maddeganovi toho nejlepšího pomocníka.

Když vyrazil ven třetího chlapa, cpal se už první dovnitř. Vymrštil ho spodním hákem zase ven, až se ve sněhu převalil a srazil k zemi ostatní dva.

„Dávej pozor!" křikl Jamie Taggert a poslal mu čtvrtého chlapa.

Maddegan se ho opět ujal. Takže teď už byli venku čtyři. Jenže chlapi v lokále byli proti vorařům stále ještě v přesile. Souboj pokračoval.

Přesto je postupně dostávali ven, protože Kenu Maddeganovi se dařilo vyhozené chlapy držet za dveřmi. Dovnitř se nedostal jediný z nich. Proti Maddeganovi neměli šanci.

Uvnitř nastal klid. Mezi stoly na podlaze leželo pár sténajících chlápků. Dva se ztratili kamsi zadními dveřmi.

Taggert se podíval k pultu, za kterým ležel hostinský a právě se začal zvedat. Taggert vzal láhev, nalil si plnou sklenku a opatrně ochutnal. Otřásl se.

„Hej," řekl, „to je ale silné pití! Dáte si taky?"

Ale nechtěli. Zamířili k Maddeganovi, který pořád ještě držel hlídku u dveří.

Ale zvenčí už se nikdo dovnitř necpal.

Tu se ozval z venku jeden hlas: „Když už jste vyhráli, mohli bychom teď dovnitř?"

„Můžete," odpověděl Joe Lasset a usmál se na Maddegana. „Byl jsi skvělý! Bez tebe bychom to projeli!"

„A proč jste to vůbec dělali?" zeptal se užasle, zatímco se dovnitř ploužili chlapi, které předtím vyházel ven.

Smál se i Joe Lasset. Mnul si pravé zápěstí, které si zřejmě namohl a olízl si odřené klouby prstů.

„Proč?" zeptal se. „Ale, už ani nevím. Slovo dalo slovo, cítili se tady zřejmě jako páni a rýpali do nás, že zabíráme u pultu moc místa. No, museli jsme se zase trochu rozhýbat a teď se s nimi hezky napijem. A co ty, dostal jsi od Gigi volno?"

„Ne," odpověděl Maddegan. „Hledám jednoho starého lovce, který by vás možná dokázal převést přes průsmyky v horách, jestli jsou už aspoň trochu schůdné."

Po těch slovech poklepal Lassetovi, Taggertovi i Shanovi na rameno a vyšel ven. „Jste pořádní blázni," řekl přitom. „Ale to víte sami. Tak hloupí zas nejste."

Řekl to poněkud roztrpčeně.

Považoval své tři společníky z „Malé Mary" opravdu za blázny.

Co to jen do nich vjelo? uvažoval. Ale přesto chápal, že jen

hledají způsob, jak odreagovat napětí a nervozitu, kterou prožívají. Možná stejně jako on cítí, že jsou v pasti, a tak si podvědomě potřebují dokázat, že jsou silní, že za něco stojí.

Vrátil se domů ke Georgii.

Starého lovce z hor toho večera nenašel.

Při rvačce utržil dva nebo tři šrámy. A Georgie si toho hned všimla. Zeptala se ho: „Ty ses bil?“

Všechno jí pověděl.

Pak šli spát. Řekl: „Zítra se pokusím ještě jednou najít toho starého. Jestli bychom se mohli přes Bitter Roots dostat, pak jedině s jeho pomocí. Jo, zítra se po něm zase podívám.“

Pak usnuli. Už dávno si zvykli na neustálý hluk v zlatokopeckém městečku.

Jenže dlouho po půlnoci se náhle vzbudili. Ozvala se ohlušující rána. Musela to být ohromná exploze. Vypadalo to, jako by do povětří vyletěl sklad trhavin některého z dolů. U každého z nich totiž bylo plno střelného prachu, který se používal k hloubení dalších podzemních chodeb. Práce tak postupovaly mnohem rychleji než jen kopáním motykami a krumpáči.

A jedna z takových kůlen, kde byly uskladněny trhaviny, teď zřejmě vyletěla do vzduchu.

Maddegan se nad tím zamyslel a jeho instinkt ho náhle varoval před nebezpečím. Tenhle varovný pocit ještě urychlil jeho myšlenky. Najednou se ho zmocnilo strašné tušení, které přerostlo v podezření.

Vstal.

„Co je?“ zeptala se ospale Georgie.

Už se oblékl do kalhot, nazul si holínky, připevnil si opasek s revolverem a chmátl po klobouku a vestě.

„Nevím …,“ zamumlal nakonec, protože pořád ještě čekala na odpověď. Dokonce se v posteli posadila.

„Je to kvůli tomu výbuchu …?“ začala, ale pak zmlkla, jako by se i jí zmocnilo náhlé tušení.

„Musím vědět,“ řekl chraptivě, „co to tam venku vylítlo do vzduchu. Musím to vědět. Nedokázal bych už usnout. Jdu se podívat. Zastrč za mnou závoru a nikomu neotvírej.“

Vyskočila z postele a přistoupila těsně k němu. Přivinula se mu k

tělu, objala ho pažemi kolem krku a políbila ho.

„Mám strach," řekla. „Najednou mám hrozný strach. Mám takový strašný pocit, Kene…"

Zmlkla, protože nevěděla, co by měla ještě říci. Nechtěla dát najevo strach ani paniku a věděla, že každým svým slovem by se prozradila.

Líbala ho dlouho, jako by měla strach, že je to naposledy. Odtáhl se od ní a odešel.

„Zastrč závoru," řekl ještě.

Venku na ulici tábora zahlédl pár postav. Vycházely z ostatních domů, chatrčí a obchodů, nebo jen vystrkovaly hlavy z oken.

Ustupující noční tma byla za městem ozářena ohromným plamenem.

Ken Maddegan se opatrně rozhlédl. Nespatřil však žádné podezřelé postavy, pouze známé tváře sousedů. Vydal se za město a utíkal, jako by byla nějaká naděje, že ještě něco může zachránit.

Ale zachránit se už nedalo zhola nic. Ano, byla to chata jeho tří společníků. Výbuch byl tak silný, že strhl dokonce i střechy vedlejších domků.

Několik desítek lidí hasilo hořící kusy, které ležely všude kolem.

Maddegan stál a strnule zíral na požár. Věděl, že je dostihla pomsta Společnosti.

Chtěl by pomoci, postarat se o to, aby jeho tři společníci měli řádný křesťanský pohřeb, každý z nich měl u sebe spoustu peněz a k tomu ještě část podílu Bata Mullena.

Měl by toho hodně udělat, a taky by se mohl právem považovat za dědice těch tří. Jenže neměl čas.

Pomyslel na Georgii a věděl, že zabijáci najatí Společností neřekli ještě své poslední slovo. Možná, že dokonce počítali s tím, že po ohromném výbuchu vyběhne z města a že se sem poběží podívat. Možná doufali, že tak zareaguje.

Pak by ovšem zůstala Georgie bez ochrany.

Zastrčila sice přes dveře závoru, jenže to nebyla pro takové bandity žádná překážka.

Maddegan se otočil a dal se do běhu.

Rozepjal si vestu a vytáhl revolver. Nikdo ho však cestou k Georgii nezastavil, jen pár lidí se ho ptalo, protože běžel směrem od výbuchu, co se stalo.

Odpovídal jim v běhu.

V myšlenkách byl už u Georgie.

A když pak přiběhl k domku, který byl sotva něčím víc než malou chaloupkou, začal kopat a bouchat do dveří.

Byly stále zavřeny zevnitř na závoru. Ale kdyby byla Georgie uvnitř, hned by otevřela. Protože by ho jistě celá netrpělivá čekala.

Oběhl malý domek. Proběhl přitom úzkou uličkou, a po deseti krocích opět zahnul.

Byla tady naprostá tma.

V té chvíli ho napadlo, že se jeho postava musí proto na jasném pozadí celkem dobře vyjímat, a že by ho z tmavé uličky mohl kdokoliv snadno odstřelit. Připravil se na to, že před sebou zahlédne záblesk ústí hlavně a že mu do těla vjede žhavé olovo.

Kolt měl připraven. Ale nestalo se nic. To mu dodalo trochu naděje.

Ale když doběhl k zadním dveřím, vedle nichž byla naskládána zásoba dříví, vztekle zavrčel.

Dveře byly otevřeny.

Vběhl do domu rozzuřený jako tygr hledající kořist. Ale Georgie byla pryč. Lampa ještě svítila a osvětlovala nepořádek v místnosti. Georgie se musela ze všech sil bránit. Ale neměla šanci, ti chlapi byli nejméně dva nebo tři. Byla pryč.

Společnost opět udeřila se vší silou a nesmiřitelností. Joe Lasset, Jamie Taggert a Bill Shane byli mrtví.

A Georgie byla unesena i s pokladem perel, zatímco on, Ken Maddegan, se šel podívat, co měl znamenat ten výbuch uprostřed noci.

Na několik okamžiků zůstal nehybně stát. Hlavou mu vířily myšlenky. Nesmí teď jednat unáhleně.

Člověk jako Robin Delahanty, který se stará o chod Společnosti,

se nemohl vydat na dlouhou a dalekou cestu až na sever do Montany. Takže poslal své lidi.

Ti mu Georgii přivezou, pomyslel si Ken Maddegan. A to mohou pouze rychlým člunem po řece. Takže museli s Georgii zamířit odtud rovnou k přístavišti u velkých vodopádů. Nasednou jistě do expresního dostavníku. Do mimořádného dostavníku, který si najmou za podstatně vyšší cenu. Musím …

Neuvažoval dál, protože teď už přesně věděl, co musí udělat.

A také se na to připravil. Ačkoliv měl pořádně naspěch, pečlivě se vystrojil. Nezapomněl si zastrčit do rukávu kožešinové bundy malý derringer.

Pak se vydal na cestu.

A věděl, že už brzy mu cestu zkříží první ze zabijáků najatých Společností.

Když vešel do veřejné stáje, nikdo by na něm nepoznal, jak je ostražitý. Před stájí byl přivázán osedlaný kůň. Bylo to prvotřídní zvíře a mělo vypálenou značku stáje. Takže to byl pronajatý kůň, kterého si někdo nechal přichystat.

Prohlédl si zvíře ve světle lucerny, která visela nade dveřmi.

Pak otevřel malá dvířka v jednom křídle vrat a vešel dovnitř.

Na bedně s krmením seděl muž, který si malým nožíkem ořezával nehty. Štolba se opíral v levém rohu o dveře malé budky, v níž měl i postel.

Místnost osvětlovaly dvě lucerny.

V chodbě za nimi také svítily lampy. Jen matně osvětlovaly boxy s koňmi napravo a nalevo, ale jistě by bylo vidět, kdyby se tam ukrývali nějací lidé.

Maddegan vrhl na štolbu krátký pohled.

Tenhle člověk byl v pořádku. Byl to starý kovboj, který se vyznal v koních.

Maddegan pohlédl na muže, který pořád ještě seděl na bedně s krmením a čistil si nožíkem nehty. Ten chlapík byl mladý, a přesto

vypadal arogantně a sebejistě. Maddegan znal tenhle druh pistolníků. Měli dojem, že rozhodují o životě a smrti jiných, považovali se za polobohy, protože síla jejich koltů jim takříkajíc stoupla do hlavy.

Maddegan ještě jednou pohlédl na štolbu.

„Chtěl bych prvotřídního koně," řekl. „Musí vydržet až k přístavišti lodí. Musí to být takový kůň jako ten, co stojí uvázaný venku pod lucernou."

Štolba nějakou chvíli mlčel. Podíval se na chlapíka na bedně, jemuž se zablýsklo v jasných, poněkud šikmo posazených očích.

Pak štolba řekl: „Jistě, máme tady takové koně. Jenomže stojí tři sta dolarů. Na den dvacet dolarů, ale musíte složit zálohu tři sta."

„Ať si vezme mého koně," vložil se do řeči muž na bedně. „Ať si vezme mého, jestli mě dostane,"

Vstal z bedny, zastrčil si nožík do kapsy u vesty a lehce pleskl do pažby revolveru, který mu visel nízko pod pasem.

„Protože na tebe jsem čekal, boxere," řekl. „Čekal jsem, protože jsem věděl, že budeš potřebovat koně. Jsem přece fér, co říkáš? Máš štěstí, že nepatřím k těm, co střílejí zezadu. Máš šanci. Můžeš si rozepnout vestu a připravit si kolt. Jo, máš šanci. A víš, že máš jedinou možnost, jak odtud odjet na koni. Musíš si to se mnou rozdat."

„Ty blázne," zamumlal Maddegan, „ty namyšlený, pyšný blázne. Myslíš, že tady budu ztrácet čas s tebou, když musím vyřídit celou bandu lumpů? Kam bych se dostal, kdybych se zahazoval s každým z vás. Musím vás odprásknout co nejvíc. Předtím jste vyhodili do vzduchu domek se třemi lidmi a pak jste unesli ženu proti její vůli. Myslíš si, hochu, že po tom všem se mi ještě chce svádět nějaký férový souboj na kolty?"

Když to řekl, vytáhl ruku z kapsy.

Pistolník zahlédl v Maddeganově dlani malý dvouhlavňový derringer. Hmátl po svém koltu a byl skutečně rychlý, protože zbraň opravdu vytáhl. Ale ke střelbě se už nedostal.

Dvě kulky mu provrtaly díry do zdobené vesty. Padl na kolena a pak na tvář. Maddegan musel o krok ustoupit, aby se ho nedotkl.

Sehnul se, vzal tomu muži revolver, rozepnul si kožešinovou bundu a zastrčil si ho za opasek.

Pak se podíval na štolbu.

„Takže si vezmu jeho koně," řekl. „Chci totiž dovézt zpátky tu ženu, kterou jeho kumpáni unesli. Po kapsách bude mít jistě dost peněz, abyste ho mohli pohřbít. Za koně už zaplatil? Tři sta dvacet dolarů?"

Štolba přikývl. „Hodně štěstí," řekl.

„Pochopil jsem. Moc si o sobě myslel. Byl to skutečně nafoukaný blázen. Jo, to jsem pochopil. Hodně štěstí."

Cesta k přístavišti byla daleká.

Poštovní dostavník, kterým tenkrát jeli do Last Chance City, měnil spřežení celkem čtyřikrát. Ovšem to šla cesta mírně do kopce. Teď zase terén pozvolna klesal až k Big Mudy.

Blížilo se pošmourné ráno, když přijel k první stanici, kde se vyměňovali koně.

Šedivý valach byl ještě celkem svěží a téměř se nepotil. Byl to skutečně prvotřídní kůň, který hravě dokázal zvládnout v kuse třeba i sto mil.

Maddegan se zeptal, zda bylo ve zvláštním dostavníku mnoho cestujících.

„Tři muži a jedna žena," odvětil muž ve stanici. „A měli moc naspěch. Strašně nás honili při přepřahání. A vypadali tak, že by si s nimi člověk nechtěl nic začínat. Co je s nimi?"

„Unesli mi ženu," odvětil Maddegan a jel dál.

Protože se už rozednilo, tu a tam spatřil v umrzlém sněhu stopu po kočáru. Na cestě ležel také, čerstvý koňský trus.

Ale nedělal si naděje, že by mohl na koni dostavník dohonit. Na to měli příliš velký náskok. Musel by je dohnat už během prvních dvaceti mil a svého koně by přitom zbytečně uštval. To bylo příliš riskantní.

Takže se musel připravit na celou stovku mil.

Možná, že bandity zastihne ještě v přístavišti. Snad se mu podaří vyrvat jim Georgii z rukou už tam… Jedno mu totiž bylo jasné: Byl

ochoten jet zpátky třeba celou cestu po řece a dostat se opět do sféry vlivu Společnosti, jen aby Georgii zachránil.

Posledních dvacet mil od poslední stanice výměny koní až k řece mu připadalo nejdelších.

Mlha zhoustla. Musel jet pomaleji. Několikrát musel sesednout a koně vést, protože by jinak ztratili cestu.

Řeku už bylo cítit.

V mlze se objevilo pár světýlek. Byly to domy osady Great Falls u vodopádů. Z dálky už byl slyšet hukot vody. Ani mlha ho nedokázala ztlumit.

Byl u cíle. A za deset minut už věděl, že prohrál. Zastavil u mola, kde se ještě v mlze vznášel kouř dvou parníků. Byl to kouř z hořícího dřeva a on věděl, že loď i přes mlhu odrazila od břehu a vydala se po proudu. Zmocnila se ho rezignace. Cítil nejen obrovskou únavu po namáhavé jízdě, ale měl dojem, že prohrál i jako muž.

Ale rezignace netrvala dlouho.

Jeho srdce bojovníka se ozvalo. A tak začal opět uvažovat, co musí udělat, aby Georgii zachránil.

Otočil koně, protože to dobré zvíře si už zasloužilo místo v teplé stáji, jel podél řeky a dalších mol.

U dvou kotvily větší parníky, které tady zřejmě měly přezimovat. U třetího, menšího mola, které bylo vlastně jen jakousi lávkou, spatřil „Malou Mary“, kterou před několika týdny prodali.

Ale ani tato bárka neměla pod kotlem oheň. Byla docela opuštěná. Otevřený úložný prostor mezi oběma budkami byl přikryt pouze plachtou. Ale sníh z malé loďky odfoukal vítr.

Musím najít nového majitele, pomyslel si a zajel k domkům a posléze i do stáje.

Stále se nemohl uvolnit. Navzdory únavě byl neustále ostražitý, jako tygr, který se plíží džunglí.

Štolba na něj pohlédl udiveně. „Jel jste dlouho, co?“ zeptal se.

Maddegan přikývl.

„Kde bych našel nového majitele »Malé Mary«?“ zeptal se téměř ledabyle, ale štolba vycítil, že je to pro něj velice důležité. Usmál se a řekl: „Možná vím, možná ne.“ Bylo jasné, že mu jde o tučné spropitné. Maddegan se drsně usmál. „Poslyšte,“ řekl, „za tohohle koně byla v Last Chance City složena záloha tři sta dolarů. Můžete si ho odvést zpátky a tu zálohu si vybrat. Ale chci mluvit s majitelem »Malé Mary«. Půjdu támhle do restaurace. Jestli mi toho muže přivedete, vyděláte si spoustu peněz. Tak co?“

A odešel. Byl unavený a potřeboval se trochu ohřát a pořádně se najíst něčeho teplého. Vyšel ze dvora stáje a na ulici se dal doleva.

Kráčel břečkou z rozbředlého sněhu a bláta. Slunce se ukrylo kdesi za mraky a občas je na chvíli zbarvilo do zlatova.

Náhle mu cestu zastoupili dva muži. Vyšli odkudsi z uličky mezi domy. Okamžitě pochopil, že jsou to stejní chlapi jako ten ze stáje v Last Chance City.

Tentokrát to na ně ale nemůže zkusit s derringerem.

Tentokrát musí svést skutečný souboj.

Zastavil se a loktem si poodhrnul bundu. Oba muži se od sebe poněkud vzdálili. „Poslyš, ty jsi Maddegan?“ zeptal se jeden z nich, když byli od něj vzdáleni necelých deset kroků. Ano, i tohle byli chlapi z jihu, pistolníci, kteří se nechávali najímat na nejrůznější práce.

„Jsem Maddegan,“ řekl. „A vy byste si se mnou neměli nic začínat. To ten blázen ve stáji v Last Chance City taky zkoušel. Teď je po něm. Bylo by rozumnější, kdybyste mě nechali být.“

Oba náhle vytáhli kolty.

Vrhl se do rozbředlého sněhu a přitom vytáhl revolver. V té chvíli dostal zásah, protože byli rychlejší než on.

Ale střílel ještě vleže, nezasáhli ho dost přesně.

Vypálil směrem, kde se zablýskly kolty, a ucítil palčivou bolest kulky. Pak viděl, jak oba jeho soupeři klesli na zem.

And, zasáhl je. A zasáhl je lépe než oni jeho.

Pak nastalo ticho. Vrávoravě vstal a cítil krev, která mu stékala z ramene. Druhou ránu měl v boku. Přiběhlo pár lidí.

Ze stáje vyběhl štolba. Přistoupil k Maddeganovi a lehce mu natrhl rukáv.

„Hotel je plný,“ řekl Maddeganovi, „ale u mě je dost místa. Hej, Jorge, doběhni pro doktora a přiveď ho ke mně do stáje!“

Maddegan se nechal odvést.

Za hodinu mu neoholený doktor páchnoucí kořalkou vytáhl kulku z ramene a ošetřil mu i ránu v boku.

Maddegan ještě ležel na seně a oddychoval, když štolba přivedl člověka, kterého Maddegan poznal. Byl to onen muž, který od nich koupil „Malou Mary“.

Ani on nebyl docela střízlivý. Poněkud rozpačitě se usmíval a mumlal. „To jste měl asi pořádnou smůlu, kamaráde. Ale nevím, co bych pro vás mohl udělat.“

Také Maddegan se usmál, ale spíš mrzutě.

„Možná bych pro vás mohl udělat něco já,“ odpověděl. „Nebo jste si koupil »Malou Mary«, abyste ji do jara nechal kotvit tady u mola?“

Muž poněkud vystřízlivěl. Bylo na něm vidět, že se nutí k přemýšlení. „Ne, to ne,“ řekl. „Dali jste si za tu loďku zaplatit pořádnou spoustu peněz. Jsem teď docela švorc. Rád bych si s tak drahou věcičkou taky něco vydělal.“

„To můžete, příteli,“ řekl mu Maddegan. „Zajděte na palubu. Máte přece strojníka a topiče, ne? Udělejte páru, abychom do hodiny mohli vyjet. A obstarejte jídlo a dost dřeva, aby nám vydrželo až do Saint Louis, Rozumíte?“

Muž užasl.

„Poslyšte,“ řekl, „to bude plavba na tři, čtyři týdny. Co za to zaplatíte? Pojedeme přes indiánské území a budeme na lodi jen tři. Co zaplatíte za takové riziko? Myslím, že bych měl chtít stovku dolarů denně, aby to vůbec stálo za to. Jo, musel byste dát sto dolarů na den, jako že se jmenuju Ollie Jacks.“

„Padesát dolarů,“ odvětil Maddegan. „A pro mě za mě se můžete jmenovat třeba Henry Miller – to je mi docela fuk. Padesát dolarů a ani cent navíc, jasné?“

Ollie Jacks přistoupil blíž, aby si mohl důkladněji prohlédnout Maddegana ležícího na seně.

„Vy jste mi ale drsný chlapík," řekl. „To si myslíte, že se dáte cestou na lodi do pořádku?"

„Jo, myslím," přikývl Maddegan. Pohlédli si do očí.

„Dáte mi pět set dolarů jako zálohu?" zeptal se Ollie Jacks. „Musím totiž zaplatit dluhy. Jinak mi pár lidí nedovolí ani odrazit od břehu. Vydal jsem se z posledního, když jsem od vás koupil »Malou Mary«.

Takže bych potřeboval peníze za deset dní cesty předem."

„Jasně," přikývl Maddegan. „Teď jsme se dohodli."

Když „Malá Mary" odrážela od břehu, vítr už rozehnal mlhu. Byl to studený vítr ze severu, který přináší změnu počasí.

Maddegan ležel v kajutě ve své staré kóji. Necítil se dobře. Rány ho bolely. Ztratil dost krve a měl horečku.

A přesto zažíval pocit zadostiučinění.

Je na cestě k tomu, aby vyrval Georeii ze spárů těch banditů. Mezitím se dozvěděl i jméno lodi, která odjela krátce předtím, než dorazil k velkým vodopádům.

Byla to „Riverbee", loď o něco menší než „River Queen", ale více než dvojnásobná ve srovnání s „Malou Mary". „Riverbee" je prý velmi rychlá loď se dvěma komíny a se dvěma parními stroji.

S „Malou Mary" nemají šanci ji dohnat. Také by to nemělo smysl. Protože co by si počal sám proti posádce „Riverbee"?

Ne, pokud chce osvobodit Georgii, musí přijít na jiný nápad.

„Malá Mary" jela po proudu mnohem klidněji. Nemusela se tolik namáhat proti silnému proudu a téměř vůbec se neotřásala. Maddegan usnul. A tento spánek byl pro něj jistě nejlepším lékem.

Během těch dní, co pluli po proudu, se docela zotavil. Rány se mu nezanítily, naopak, hojily se velmi rychle.

Ollie Jacks byl prvotřídním lodivodem. Jeho topič a strojník trávili celé dny a noci u kotle a spali jen za tmavých nocí, když

nemohli jet dál a museli zakotvit v chráněných zátokách. Měli ovšem štěstí, protože takovéto malé loďky se na indiánském území často stávaly kořistí Indiánů, vedených bílými bandity, dezertéry nebo psanci.

Občas také viděli na břehu spálené trupy takových lodí.

Už pátého dne začal Maddegan muže postupně střídat ve službě, takže všichni se mohli jakž takž prospat, pokud jeli po řece nepřetržitě dnem i nocí.

Byla to velice dlouhá cesta. Montana, Severní Dakota, Jižní Dakota, Nebraska a Iowa, kousek Kansasu a konečně Missouri.

A zde, v Independence, šest nebo sedm set mil nad Saint Louis, spatřili kotvit u mola „Riverbee“.

Bylo pozdě večer, téměř již noc. Ale Ollie Jacks „Riverbee“ přece poznal. Měla nezaměnitelný obrys.

Zakotvili asi čtvrt míle pod ní.

Maddegan zaplatil Olliemu Jacksovi a dal si jedinou podmínku, že totiž „Malá Mary“ okamžitě zmizí.

Pak se ocitl i se svým malým zavazadlem na ulici vedoucí podél břehu.

Nemusel příliš uvažovat. Protože na to měl během uplynulých dní dost času.

Teď už mu bylo všechno jasné. Opět si vzpomněl na onen dům, který stál na pevnině mezi řekou a městem. K němu měl namířeno Robin Delahanty, když ho tehdy stáhl z vozu a tak strašně zmlátil.

Do toho domu měl Delahanty určitě namířeno. Křičel o pomoc, jako by ji právě odtamtud mohl očekávat.

Maddegan byl přesvědčen, že Robin Delahanty v tom domě bydlí.

Muselo to být jeho hlavní sídlo, stejně jako na řece jím byla „River Queen“.

Maddegan tiše odfrkl. Byl u cíle.

Vzpomněl si, jak jeho tři společníci zemřeli v domku, který byl

vyhozen do vzduchu.

Vydal se do města.

Musel totiž leccos nakoupit a připravit se.

Dům byl zalitý světlem. Kolem stálo několik dalších budov, v nichž bydlelo služebnictvo.

Bylo to veliké stavení, pěkně položené nad řekou a stranou od města. Maddegan se plížil zahradou a na zádech vlekl těžký ranec.

Když zaslechl vrčení psa, spustil ranec na zem.

Pak na něj ze tmy to zvíře skočilo. Byl to pes, který neštěkal, ale hned útočil. Z hrdla se mu vydralo jen tiché zavrčení.

Jenže skočil na bývalého zápasníka, který se naučil bleskově reagovat.

Zasáhl psa mohutnou ranou přímo doprostřed čela mezi oči. Zvíře se svalilo na zem a už se nepohnulo.

Maddegan se přikrčil za keřem, protože věděl, že k tomuhle psovi patří jistě i hlídač.

A ten teď přicházel. Jeho silueta se jasně rýsovala na pozadí osvětleného domu. V rukou měl brokovnici. A polohlasně volal: „Rexi! Pojď sem, Rexi! No tak, ozvi se, Rexi!“ Stále se přibližoval.

Pak téměř zakopl o Maddeganův ranec a psa, který ležel vedle.

Maddegan vyrazil z křoví a muže srazil k zemi. Pak na chvíli zůstal v klidu a poslouchal.

Muž se svalil na zem vedle psa. Oba leželi bez hnutí. Maddegan použil totiž veškeré síly.

Vzal ranec a plížil se dál.

Georgii našel v jednom z hořejších pokojů. Ležela oblečená na posteli a když vešel, pomalu se posadila a protřela si oči: „To se mi zdá?“

„Ne,“ řekl. „Dostal jsem se do domu sklepem a proplížil jsem se po schodech nahoru. Ve velké hale jsem zaslechl mužské hlasy. Kdo je tam?“

„Delahanty a všichni hlavouni Společnosti,“ řekla. „Mají tam

poradu. Na jaře chtějí začít kontrolovat i horní Missouri a vytvořit si monopolní postavení i tam. Šéfové Společnosti považují za velice důležité hlavní cestu na zlatá pole v Montaně. Právě jsem s nimi musela povečeřet. Teď jsou tam sami a radí se. Ani já jsem nesměla poslouchat. Dávají dohromady plán, jak ovládnout Big Mudy až k velkým vodopádům. A až skončí, přijde Delahanty sem. Sem ke mně.“

Přikývl.

„A perly?“ zeptal se.

Zvláštně se usmála, pak rozevřela blůzu a povytáhla kožený váček.

„Ty pořád ještě mám,“ řekla. „Patří to k Delahantyho hře. Mám je zítra na »River Queen« dát tam, odkud jsem je vzala. Chápeš? Jde mu o to, aby mě docela srazil na kolena. Mám uložit ty perly do jeho sejfu a konečně pochopit, že mi nepomůže, když mu uteču, protože mě dostihne všude. A pak ode mě bude chtít, abych se s ním milovala.“

„Zakrátko bude v pekle,“ řekl Maddegan. „Pojď, jdeme!“

Georgie ho následovala. Vyplížili se ven stejnou cestou, kterou se Ken dostal dovnitř.

Jen se ještě zastavil ve sklepě, aby zapálil doutnák nálože, kterou přinesl v ranci.

Byli asi čtvrt míle daleka, když velký dům i se šéfy Společnosti vyletěl do povětří stejně jako před časem domek s Maddeganovými společníky v Last Chance City.

Na chvíli se s Georgií zastavili.

Ohlédli se.

„Teď nás určitě nechají na pokoji,“ zamumlal.

Ruku v ruce pak nocí zamířili k městu.

KONEC

Digitalizoval Wendy
26.12.2005

Vydává Moravská Bastei (MoBa),
spol. s r. o.,
Kotlářská 53, 602 00 Brno
Sekretariát: tel. 05/71 18, linka 232
Odbyt: Olga Ströbingerová
tel./fax: 05/41 21 28 50
Redakce: tel. 05/7118, linka 216,288,245
Šéfredaktorka:Eliška Nováková
Odpovědná redaktorka: Jana Novotná
Technický redaktor: Jiň Kubíček
Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno

G. F. Unger – Neznámý od řeky
Překlad: Pavel Sychra
© MoBa, spol. s r. o., 1994
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podáváni novinových zásilek je povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha. č.j. 1127/93 ze dne 7 4 1993